

နှိုင်းနှိုင်းစောလွင်

အိတ်ပေါက်လေးရဲ့အမေနှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ

ပထမအကြိမ်

ပန်းချီ- ထိန်လင်း

အဓိပတိလမ်းပေါ် လျှောက်ဖူးခဲ့ပါသည်

ဘန်ကောက်လေဆိပ် ကနေ "သွေးသွေး" စီးလာသည့် လေယာဉ်က ကောင်းကင်ကို ထိုးတက်ပြီး မကြာမီမှာပဲ မြန်မာပြည်ရဲ့ ပိုင်နက်ပေါ်က ဖြတ်သွားတာကို လမ်းပြမြေပုံကြည့်ရင်း ရင်ထဲ လှုပ်ခနဲ ဖြစ်လေသည်။

မြန်မာပြည်နဲ့ ပတ်သက်လေတိုင်း "သွေး"ရဲ့ ရင်ထဲမှာ လှိုက်ခနဲ ဖိုခနဲ ဖြစ်ရတဲ့ ခံစားချက်တွေ မကြာခဏ ဖြစ်လို့နေလေသည်။

ဒီလို ဖြစ်တိုင်း ဖေဖေ ဦးမြင့်မိုရ်နဲ့ မေမေ ဒေါ်သီရိတို့ကို တမ်းတမ်းတတ လွမ်းဆွတ်သတိရမိ သည်မှာ အတောမသတ်။

အမေရိကား ရောက်ဖို့ အချိန်အတန်ကြာ စီးရဦးမည်မို့ မျက်လုံးကိုမှိတ် ခန္ဓာကိုယ်ကို ဖြေလျှော့ထိုင်ရင်း စိတ်က ကုန်လွန်ခဲ့သည့် အချိန်တွေဆီ တားမရဆီးမရ ရောက်လေတော့သည်။

၁။

အဓိပတိလမ်းပေါ် လျှောက်နေရင်းက စိတ်ထဲမှာ အလိုလို လွမ်းမော တသစိတ် ဖြစ်နေလေသည်။ အပန်းဖြေခန်းမရှေ့ရောက်တော့ မုခ်ဦးဆိုတာ ကို မှန်းဆရင်း ဒီနားမှာ ဖေဖေတို့ အာဏာရှင်ကို ဆန့်ကျင်ဖို့ စခဲ့ကြတာလို့ မှတ်မိနေပြန်သည်။ တနည်းအားဖြင့် မြင့်မိုရ်ဆိုတဲ့ စာတော်ပြီး ဉာဏ်ရည် ထက်မြက်တဲ့ ဆေးတက္ကသိုလ် ကျောင်းသား တစ်ယောက်နဲ့ အထက်တန်း

ကျောင်းသူလေး သီရိတို့ ဆုံတွေ့ဖို့ စတင်ခဲ့တဲ့ နေရာတစ်ခု။ ဒီအကြောင်းကို ဖေဖေ ပြန်ပြောတာတွေ သတိရမိပြန်တော့ ကြေကွဲစရာ ဝမ်းနည်းစရာ တွေ ဖြစ်လာပြန်သည်။

"သမိုင်း အချိုးအကွေ့ အပြောင်းအလဲဆိုတာ ရုတ်ခြည်း ထဖြစ်ပွားလာ တာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ တိုင်းပြည်မှာ မကျေနပ်မှုတွေ၊ ပဋိပက္ခတွေ များများ လာလေလေ၊ အဲဒီ အဖုအထစ်၊ အစိုင်အခဲတွေ ပေါင်းစည်းမိသွားတဲ့ အချိန် တစ်ချိန်မှာ ဘယ်လိုမှ ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရနိုင်တော့တဲ့ ပေါက်ကွဲမှု၊ ပြောင်းလဲမှု၊ အချိုးအကွေ့ကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပွား ပေါ်ပေါက်လာရစမြဲပဲ"လို့ သမိုင်းပါမောက္ခ ဆရာကြီး ဒေါက်တာသန်းထွန်းရဲ့ ကောက်ချက်ချ ပြောစကားကို ဖေဖေ မကြာခဏ ပြန်ပြောလေ့ရှိတာကို သတိရမိသည်။

ကားအသွားအလာ ရှင်းပြီး လူသွားလူလာ ရှင်းနေသည့် အချိန်မို့ အဓိပတိ လမ်းပေါ် အားရပါးရ ထိုင်ချရင်းက သစ်ပုပ်ပင်ဆီကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

"စစ်အစိုးရလက်ထက် တစ်လျှောက်လုံး ဂိတ်ပေါက်တွေထားပြီး အဝင်အထွက် ပိတ်ထားရာက အခု အရပ်သားအစိုးရ လက်ထက်ရောက်မှ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကို ဝင်ထွက်ခွင့် ရတာ"ဆိုတဲ့ ကူညီပြီး ပို့ပေးတဲ့ ဆရာမ တစ်ယောက်ရဲ့ အပြောကို ကြားယောင်မိသည်။ ကျောင်းတံခါးတွေ ပိတ် ထားပြီး ထောင်တံခါးတွေ ဖွင့်ထားသည့် အစိုးရမျိုး မြန်မာပြည်မှာ ရှိခဲ့လေ သည်။

ဒီလမ်းပေါ်မှာ ကျောင်းသားတွေ လူသတ်အစိုးရကို ဆန့်ကျင်ခဲ့ကြသည်။ အစိုးရ လက်ကိုင်တုတ်နဲ့ စစ်တပ်ရဲ့ ပစ်ခတ် ဖမ်းဆီးမှုတွေကြောင့် အဓိပတိ လမ်းပေါ်မှာ ဝရန်းသုံးကား ပြေးလွှားခဲ့ကြလေသလား၊ ပုံရိပ်တွေက မျက်စိ ထဲ ရုပ်ရှင်ကားထဲကလို တဖျတ်ဖျတ် ပေါ်လာသည်။ သက်ပြင်းကိုချရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသည်။

စစ်ကိုင်းဆောင်၊ အင်းဝဆောင် ၊ ဘယ်နားမှာလဲ၊ သွားကြည့်ရမည်။

မသွားလို့ မဖြစ် အဲဒီနေရာသည် ဖေဖေပြောပြတဲ့ အာဏာရှင်တို့ရဲ့ ဖိနှိပ်မှု
တွေထဲက အရက်စက်ဆုံးတွေထဲက တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဖိနပ်ကလေး တစ်ဖက် ရှိနေသေးလား ၊ ကြည့်ချင်မိသည်။

လိုက်ပို့ပေးသည့် ဆရာမကို ကျေးဇူးတင်စွာပဲ ပြန်ခိုင်းလိုက်သည့်အတွက်
တွေ့သည့်သူကို မေးမြန်း ရလေသည်။

စစ်ကိုင်းဆောင်ရှေ့ရောက်ပြန်တော့

"ဖေဖေတို့ ကျောင်းသားတွေကို လုံထိန်းတွေက အတင်းရိုက်နှက်ပြီး
အချုပ်ကားပေါ် ဆွဲတင်ကြတာ။ ဖေဖေလဲ စစ်ကိုင်းဆောင်ရှေ့မှာပဲ ဖိနပ်
တစ်ဖက် ကျွတ်ကျန်ခဲ့ပြီး အဲဒီ အချုပ်ကားပေါ် ပါသွားခဲ့တယ်။ ပါလာတဲ့
ဖိနပ်တစ်ဖက်က တော်တော် အဖိုးတန်သွားတယ် သမီးရဲ့ လုံထိန်းတစ်
ကောင်ရဲ့ မျက်နှာကို သေသေချာချာ ကောက်ပေါက်လိုက်နိုင်တယ်"

၁၉၈၈ ခုနှစ် မတ် ၁၃၊ ၁၄၊ ၁၅ ရက်တွင် ရန်ကုန်စက်မှု တက္ကသိုလ်တွင်
ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် သတ်ဖြတ်မှု၊ ရိုက်နှက်မှု၊ ဖမ်းဆီးမှုအကြောင်းတွေ မတ် ၁၆
ရက်မှာ အခြားကောလိပ်နဲ့ တက္ကသိုလ်တွေကို ပျံ့နှံ့သွားခဲ့သည်။ ဆန္ဒပြပွဲ
များကနေ အစိုးရဆန့်ကျင်ရေး အသွင်သို့ ကူးပြောင်းလာသည်။ ရန်ကုန်
တက္ကသိုလ် (ပင်မ) ဝင်းအတွင်းမှာ ကျောင်းသားထောင်ပေါင်းများစွာ စုရုံး
ကြပြီး အစိုးရကို ဆန့်ကျင်ခဲ့ကြသည်။

ကျောင်းသားတွေက တက္ကသိုလ်ဝန်းအတွင်းရှိ ကျောင်းဆောင်များ ဖြစ်
သည့် မန္တလေးဆောင်၊ အမရဆောင်၊ တောင်ငူဆောင်တွေကို လှည့်လည်ချီ
တက်ရင်းက

"ဒီမိုကရေစီ ရရှိရေး တို့အရေး၊ တစ်ပါတီ အာဏာရှင် စနစ် ကျဆုံးပါ

စေ"ဟု

ကြွေးကြော်ကြရာ ကျောင်းသားများ ပူးပေါင်းလာကြပြီး ထောင်ပေါင်းများစွာသော ကျောင်းသားအုပ်ကြီးအတွင်း ဆေးတက္ကသိုလ် ကျောင်းသားအချို့လည်း ပါဝင်လာကြသည်။

ထိုအထဲ "မြင့်မိုရ်"လည်း တစ်ယောက် အပါအဝင် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ကျောင်းသားများထဲက အလှည့်ကျ ဟောပြောနေကြရာ ဟောပြောနေသူ ကျောင်းသား တစ်ဦးက ရန်ကုန်စက်မှုတက္ကသိုလ်သို့ ချီတက်ကြစို့ ဟု လှုံ့ဆော်လိုက်ရာ ကျောင်းသားများ အားလုံးက လက်သီးလက်မောင်း တန်းကာ တစ်ပြိုင်နက် ထောက်ခံခဲ့ကြပါသည်။ ကျောင်းသားများ အားလုံး စုစည်းကြပြီး ညီညွတ်စွာနှင့် ညနေ (၃) နာရီမှာ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် အဓိပတိလမ်းမှ စတင်ထွက်ခွာခဲ့လေသည်။ ကျောင်းသားများ ချီတက်ရာ ပြည်လမ်း တစ်လျှောက် အထက်တန်း ကျောင်းသားများလည်း ကျောင်းဝတ်စုံများနှင့် ဝင်ရောက်ပူးပေါင်း လာလေသည်။

ပြည်လမ်းမအတိုင်း ဆက်လက်ချီတက်လာရာ အင်းလျားလမ်းနှင့် ပြည်လမ်းထောင့်ရှိ တံတားဖြူကို အကျော်မှာ သံဆူးကြိုးခွေများနဲ့ ပိတ်ဆို့ကာရံထား တာကို တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် ကျောင်းသားထုကြီးသည် ရုတ်တရက် ရပ်တန့်သွားလေသည်။

လက်နက်ကိုင် စစ်သားများက သေနတ်များနဲ့ ချိန်ထားပြီး ဘရင်း ကယ်ရီယာများကလည်း စစ်သားများနောက်ကနေ ကျောင်းသားတွေဆီကို မျက်နှာမူပြီး ချိန်ရွယ်ထားကြသည်။

ကျောင်းသားများ အားလုံး အမျိုးသားသီချင်းနှင့် စစ်ချီသီချင်းကို သံပြိုင်သီဆို ဟစ်ကြွေးလိုက်ကြသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ကျောင်းသားထုရဲ့အ နောက်ဖက်ကနေ ရာပေါင်းများစွာ သော လုံထိန်းများက သေနတ်များ ခိုင်းများ တုတ်များနှင့် ပိတ်ဆို့ ဝိုင်းရံ လိုက်ကြသည်ကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။ ကျောင်းသားများ ပိတ်မိနေစဉ်မှာ ပင် အမိန့်ပေးသံ ထွက်ပေါ်လာကာ လုံထိန်းများက ကျောင်းသားထုအတွင်း ကို နံပါတ်တုတ်များနှင့် ဝင်ရိုက်ကြပါတော့သည်။ နံပါတ်တုတ်များနှင့် ရိုက် သံက ကျောင်းသားများ အော်ဟစ်ပြေးလွှားကြသည့် အသံများနှင့်အတူ အတိုင်းသား ကြားနေရသည်။ ကျောင်းသားများ ခြေဦးတည့်ရာသို့ ထွက်ပြေးကြရာ ကန်ဘောင်ပေါ်တက်ပြေးသူက တက်ပြေး၊ တချို့ကလည်း အင်းလျားကန်ထဲသို့ ခုန်ဆင်းကြပြီး လွတ်မြောက်ရာလမ်းကို ရှာပြီး ပြေး သူက ပြေးကြရတော့သည်။

အင်းလျားကန် ရေပြင်လည်း သွေးခြင်းခြင်းနီကာ တံတားဖြူသည် ကျောင်းသား ကျောင်းသူတို့၏ သွေးတွေ စွန်းထင်းခဲ့ကြရသည်။

လုံထိန်းတွေက လမ်းမတစ်လျှောက် လဲကျနေသူ၊ ဒဏ်ရာရသူနှင့် သေဆုံးသူများကို ကားပေါ် ပစ်တင်လိုက်ကြသည်။ ဖမ်းဆီးမိသည့် ကျောင်းသားများကို ကားပေါ်ဆွဲတင် သွားကြလေသည်။

အစိုးရရဲ့ စုံစမ်းရေးကော်မရှင် ထုတ်ပြန်ချက်တွေက အလိမ်အညာချည်း သာမို့ ကျောင်းသား အများအပြား မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်ကြလေပြီ။

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် (ပင်မ) ဘွဲ့နှင်းသဘင်ခန်းမရှေ့မှာ ကျောင်းသား နှစ် ထောင်ကျော် ထပ်မံ စုဝေးခဲ့ကြပြီး၊ လွတ်လပ်သော ကျောင်းသားသမဂ္ဂကို ဖွဲ့စည်းလိုက်ကြောင်း ကြေညာလိုက်ကြသည်။

၁၉၈၈ ခုနှစ် မတ်(၁၇)ရက်မှာ စက်မှုတက္ကသိုလ် ကျောင်းသား ကိုဖုန်း မော်၏ စာပုဒ်ကို ကြံတောသုသာန်မှာ မီးသဂြိုဟ်မှာဖြစ်တဲ့ အတွက် ကျောင်းသား ထောင်ပေါင်းများစွာက ကြံတောသုသာန်မှာ စောင့်နေခဲ့ကြ

သော်လည်း အာဏာပိုင်တို့က ကိုဖုန်းမော်အလောင်းကို တာမွေသီချင်းမှာ တိတ်တဆိတ် သဂြိုဟ်လိုက်ရာ ကျောင်းသားများ အကြီးအကျယ် ပေါက်ကွဲ ခဲ့ကြသည်။

ကျောင်းသားများ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ကျောင်းဝင်းအတွင်းသို့ ပြန်လာ သောအခါ ကျောင်းဝင်းတစ်ခုလုံးကို လည်ပတ်အနီရောင် စည်းထားသော စစ်သားများ၊ လုံထိန်းများ ဘရင်းကယ်ရီယာများနှင့် ဝိုင်းရံပိတ်ဆို့ထားတာ ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ကျောင်းသားများ ကျောင်းဝင်း အတွင်းမှာနေပါ။ အန္တရာယ်မဖြစ်စေရ၊ ကျောင်းအပြင် ကိုတော့ မထွက်ပါနဲ့လို့ ပါမောက္ခချုပ်ဆရာကြီးက ပြောပေ မဲ့ တကယ်တမ်းမှာ နေ့လယ် (၂)နာရီ ဝန်းကျင်ခန့်မှာ ကျောင်းဝင်းအတွင်း ကို စစ်သားများ လုံထိန်းများ ဝင်ရောက်ကာ သေနတ်များ နံပါတ်တုတ်များ နှင့် ကျောင်းဝင်းကို ဝင်စီးလိုက်ကြပါတော့သည်။ မျက်ရည်ယိုမှုံးတွေကို ကျောင်းသားအုပ်ထဲ ပစ်သွင်းကြသည်။ ကျောင်းဆောင်တွေထဲက ကျောင်းသားတွေကို ထွက်ခိုင်းကာ မင်းတို့ကို မဖမ်းဘူးဟု ပြောပေမဲ့ ထွက် လာသော ကျောင်းသားများ အားလုံးကို အချုပ်ကားပေါ် တင်ကာ၊ ခေါ် ဆောင် သွားကြသည်။ အချုပ်ကားထဲကို ကျောင်းသား ကျောင်းသူများ အဆမတန် တင်ဆောင်လာသည့်အတွက် ကားထဲမှာ မွန်းကျပ်ပြီး သေဆုံး ခဲ့တဲ့ ဒဏ်ရာရ ကျောင်းသားတွေ အများအပြား ရှိလေသည်။

တံတားဖြူ အရေးအခင်းမှာ ခြံဝင်းတစ်ခါး ဖွင့်ပေးပြီး အိမ်ထဲမှာ ဝှက်ထားပေးခဲ့သည့် အိမ်ရှင်ကြောင့် လွတ်မြောက်ခဲ့သော မြင့်မိုရ်သည် ရန် ကုန်တက္ကသိုလ်ဝင်းအတွင်း ဆက်လက် လှုပ်ရှားရာမှာ အဖမ်းခံရလေ တော့သည်။

အဲဒီနောက် အင်းစိန်ထောင်မှာ အဖမ်းခံနေရာကမှ တစ်ဆင့်စကားနဲ့

အချုပ်ကားထဲမှာ အဆမတန်တင်ရင်း ကျောင်းသားအများအပြား အသက်ရှူကျပ် သေဆုံးခဲ့ရတာ၊ သေဆုံးတဲ့ ကျောင်းသားတွေကို ညတွင်းချင်းပဲ ကြံတောသုသာန်မှာ သင်္ဂြိုဟ်လိုက်တာတွေ သိရတော့ ပေါက်ကွဲကြရတဲ့ အကြောင်းနဲ့ စစ်အစိုးရရဲ့ ကျောင်းသားတွေ ရန်သူကို ဆက်ဆံသလို မတရားလုပ်တာတွေကို ဆန့်ကျင်ဖို့ ပိုပြီး ဆုံးဖြတ်လိုက်တဲ့ အကြောင်း ၊ တံတားဖြူကနေ တံတားနီ ဖြစ်သွားတဲ့ အကြောင်း စတာတွေ ပြန်ကြားယောင်ရင်း ရင်ထဲမှာ လှိုက်မောလို့ လာလေသည်။

ဒီနေရာမှာ ဖေဖေလိုပဲ ကျွတ်ကျန်ခဲ့တဲ့ ဖိနပ်တွေ ဘယ်လောက်တောင် ရှိ နေခဲ့ပါလိမ့်။

တံတားနီဘက်ကို ထွက်ဖို့ အဓိပတိလမ်းပေါ် တစ်ကျော့ပြန်လျှောက်ရင်း အသက်(၁၆) နှစ်တောင် မပြည့်သေးတဲ့ မေမေ သီရိကို မျက်စိထဲ မြင်လာ လေသည်။

စက်မှုတက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ကိုဖုန်းမော် ကျဆုံးခဲ့ရသည့် မတ်လ အရေးအခင်း ပြီးကတည်းက မတရားခံရသည့် ကျောင်းသားတွေအတွက် စက်မှုတက္ကသိုလ်ကျောင်းတင်မက အခြားတက္ကသိုလ်က ကျောင်းသားတွေ ပါ ကျောင်းသားတွေအပေါ် ဖိနှိပ်မှုကို ဆန့်ကျင်ကြရာမှာ အခြေခံကျောင်း များက ကျောင်းသားတွေပါ မခံမရပ်နိုင်စွာ ပါဝင်လာကြလေသည်။

သီရိက သူတို့ အထက်တန်းကျောင်းမှာ တိတ်တဆိတ် စုစည်းထားတဲ့ ကျောင်းသားတွေနဲ့ အတူ ဘတ်စ်ကားနှစ်ဆင့်စီးကာ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားတွေရဲ့ ဟောပြောတာကို လာနားထောင်ပြီး အားဖြည့်တာပင်။ အရင်ရက်က ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်က အစ်ကိုဖြစ်သူနဲ့ လိုက်လာဖူးတဲ့ သူငယ်ချင်းရဲ့ အပြောကြောင့် လိုအပ်ရင် မျက်နှာဖုံးလို စည်းလို့ရအောင်ဆို ကာ အမေရဲ့ ပဝါကို အိမ်ကထွက်ကတည်းက လွယ်အိတ်ထဲ ဝှက်ယူလာခဲ့

သေးသည်။

ထိုပဝါလေးကြောင့်ပဲ မြင့်မိုရ်က သူ့ကို မှတ်မှတ်သားသား ဖြစ်သွားတဲ့ အတွက် တောထဲတောင်ထဲ တောခို ကျောင်းသား အဖြစ် ပြန်တွေ့တော့ မှတ်မိသွားတာ ဖြစ်သည်တဲ့။

မတ်လ အရေးအခင်းအပြီး ထောင်က လွတ်လာပြီးနောက် ကျောင်းက အထုတ်ခံခဲ့ရသည့် " မြင့်မိုရ်" တစ်ယောက် ကျောင်းသားသမဂ္ဂအဖွဲ့နှင့် ချိတ်ဆက်ပြီး ဇွန်လမှာ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သို့ သွားရောက် ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်လေသည်။

ကျောင်းသားခေါင်းဆောင် တစ်ယောက်က သူ့ကို ဟောပြောဖို့ ခေါ်လိုက် တဲ့အခါ စင်မြင့်သဏ္ဌာန် ခုံတန်းရှည်ပေါ် တိုးထွက်ရင်း မျက်နှာတော့ ပေါ်မှာပဲလို့ တွေးမိပေမဲ့ ကြောက်ရွံ့စိတ်မဖြစ်။

နာမည်ကြီး ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်ပင် မျက်နှာဖုံးမစွပ်၊ အချို့ကတော့ ပဝါလေးတွေ စည်းပြီး မျက်လုံးသာ ဖော်ထားသည်။

ရုတ်တရက် လက်သေးသေးလေး တစ်ဖက်က ပဝါတစ်စကို လှမ်းလာ လေသည်။

"ဒါလေးတော့ စည်းလိုက်ပါအစ်ကို၊ နောက်ပိုင်း လုပ်စရာတွေ အများကြီး ရှိလာနိုင်တယ် သူတို့မမှတ်မိအောင် တတ်နိုင်သလောက် နေကြရမှာ"

မျက်အိမ်ကျယ်ကျယ်နဲ့ မျက်လုံးနက်နက်ကလေး၊ ထူးခြားတာက ထူထဲ လှတဲ့ မျက်ခုံးအောက်မှာ အရွယ်နဲ့မလိုက်အောင် တည်ငြိမ်လေးနက်နေတဲ့ မျက်နှာအမူအယာနဲ့ အဖြူအစိမ်းဝတ် အထက်တန်း ကျောင်းသူလေးတစ်ယောက်၊

ဒီအကြောင်းတွေ ဖေဖေပြန်ပြောတိုင်း မေမေက နားမထောင်ချင်တော့

ပေ၊ တစ်ချိန်က အထက်တန်း ကျောင်းသူလေးသည် အချိန် ကာလ ဖြတ်သန်းခဲ့ရတဲ့ အတွေ့အကြုံများစွာကြောင့် အရာရာကို ပြီးခဲ့တာတွေကို မေ့ဖို့ ကြိုးစားလေသည်။

စိတ်နာသည်၊ မေ့လိုက်မည်ဟု ဆိုတတ်ပေမဲ့ ဖေဖေကတော့ ဘယ်တော့မှ မမေ့၊ ကမ္ဘာကြေသော်လည်း ဥဒါန်းမကျေ၊ စစ်အစိုးရရဲ့ ယုတ်မာ ကောက်ကျစ် နှိပ်စက် လူသတ်တာတွေကို သားစဉ်မြေးဆက် သိအောင် ပြောမယ်လို့ အမြဲ ကြွေးကြော်လေသည်။

၂။

၂၀၀၈ခုနှစ်၊ "သွေး"အထက်တန်းကျောင်းတက်နေဆဲမှာ မေမေဆုံးသည်။ ဖေဖေသည် ခွပ်ဒေါင်းအလံ လွမ်းထားသည့် မေမေရုပ်ကလာပ်ကို စိုက် ကြည့်ရင်း အလေးပြုလေသည်။ တောထဲမှာ ရခဲ့ဖူးသည့် ငှက်ဖျားနှင့် အဖျားမျိုးစုံကြောင့် သောက်ခဲ့ရသည့် ဆေးအရှိန်ကြောင့် အသဲကို ထိခိုက်ခဲ့ ရာက အသည်းခြောက်ရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်ခဲ့လေသည်။

ကွယ်လွန်ချိန်မှာ မေမေအသက် (၃၆) နှစ်သာ ရှိသေးရာ ဖေဖေအဖို့ နှမြောတသ ပြောမဆုံးဖြစ်ရလေသည်။

မေမေ မရှိတော့တဲ့ နောက်ပိုင်းမှာမှ မေမေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်း တွေကို ပိုပြီး နားထောင်လာရလေသည်။

၁၉၈၈ ခုနှစ်မှာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဖေဖေတို့ရဲ့ ကျောင်းသားလှုပ်ရှားမှု အကြောင်း တွေကို ပြန်ပြောတိုင်းမှာ အဓိကက အမေရိကားမှာ ကြီးပြင်းခဲ့ရတဲ့ သမီး "သွေး"ကို သမိုင်းအမှန် အဖြစ်အပျက်တွေ သိအောင် ပြောပြနေတာမို့ ဖေဖေနဲ့မေမေ အကြောင်းက ပါလေကာမျှသာ။

၈၈မှာ တောထဲရောက် အဲဒီကမှ ဒုက္ခသည်စခန်းဆီက တစ်ဆင့် အမေရိကားကို ရောက်လာတာ လောက်သာ ထည့်ပြောတတ်ရာက မေမေဆုံးပြီး နောက်ပိုင်းမှာ မေမေနဲ့ ပတ်သက်တာတွေကို တမ်းတမ်းတတ သတိတရ ပြန်ပြောတတ်လာလေသည်။

တက္ကသိုလ်မှာ ပါမောက္ခဆရာမကြီး ဖြစ်ချင်သည့် မေမေသည် စနစ်ဆိုးကြောင့် တက္ကသိုလ်ပင် တက်ရောက်နိုင်ခြင်း မရှိခဲ့တဲ့ အကြောင်းလဲ ပါသည်။ မေမေ့အကြောင်း ပြောပြတိုင်း ဖေဖေ့ မျက်ဝန်းမှာ ဂုဏ်ယူဝံ့ကြွားသည့် အမှုအယာနှင့်တကွ ချစ်ခင်မြတ်နိုးတဲ့ ဟန်ပန်တွေကိုပါ တွေ့ရလေသည်။ သူ ချစ်ခင်ရသည့် ဇနီးမယားအကြောင်း ပြောနေတာနှင့်မတူပဲ သေဖော်ရှင်ဖက် ရဲဘော်ဟောင်း တစ်ယောက် အကြောင်းကို ပြောပြဖူးတာနှင့် ဆင်လေသည်။

ရှစ်လေးလုံးကျောင်းသား လှုပ်ရှားမှုက ၈ရက် ၈လ ၁၉၈၈ခုနှစ်မှာ စတင်ခဲ့လေသည်။ မတ်လ ဇွန်လ ကတည်းက သနေတည်ခဲ့သော လှုပ်ရှားမှုသည် ပြည်သူတစ်ရပ်လုံးပါဝင်လာသည့် အထွေထွေသပိတ်ကြီး ဖြစ်ကာ တစ်ပါတီအာဏာရှင် နေဝင်း အစိုးရကို ဖြုတ်ချနိုင်ခဲ့သည်လို့ ဖေဖေပြောပြလေသည်။ ဒါပေမဲ့ စစ်တပ်အာဏာသိမ်းပြီး လှုပ်ရှားမှုတွေကို ပစ်ခတ်နှိမ်နင်းရာမှ ကျောင်းသားတွေ၊ အလုပ်သမား လူတန်းစားမျိုးစုံ တောထဲသို့ ရောက်လေသည်။ ဖမ်းဆီးခံရမှာ စိုးရိမ်ပြီး ထွက်ကြသလို အစိုးရကို လက်နက်ကိုင်ပြီး တော်လှန်မှ ဖြစ်မည်လို့ ယူဆကာ လက်နက်ကိုင်လမ်းစဉ်ကို ယုံကြည်လို့ ထွက်လာကြသူတွေ အများအပြားပင်။

"သမီးအမေ"သီရိ"က တစ်ခါမှ အဖမ်းမခံရဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ့မှာ နာကြည်းစရာ ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မခံစားနိုင်တဲ့ အဖြစ်အပျက်ကြောင့် တောခိုလာခဲ့တာ၊ လက်နက်ကိုင်လမ်းစဉ်ကို သဘောကျလို့ တောခိုခဲ့တာ၊ ဖေဖေက

အမှန်အတိုင်းပြောရရင် အဖမ်းမခံချင်လို့ပဲ၊ ထောင်ထဲမှာ နေခဲ့ဖူးတော့ အဖမ်းခံပြီး ထောင်ကျနေရင် ဘာမှ လုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ နိုင်ငံရေးကို ဆက်လုပ်ဖို့ အတွက် တောထဲကို တိမ်းရှောင်လာတာပဲ၊ တောခိုတာပေါ့ကွာ။ ဒါပေမဲ့ အံ့ဩစရာ ကောင်းတာက လက်နက်ကိုင် တိုက်မယ့်သူက နောက်ကျမှ ရောက်လာပြီး ရှောင်ချင်တဲ့ ဖေဖေက တောထဲ အရင်ရောက်ခဲ့တယ်"လို့ ပြောပြီး ရယ်မောနေတတ်လေသည်။

မေမေက သူ့ကို အဖမ်းမခံရဖူးဘူးလို့ ဖေဖေ ပြောလေတိုင်း သိရီမှာ အချုပ်အနှောင် ခံရမယ့်ကံ မပါလို့ ဖြစ်မယ်၊ အဖမ်းခံဖူးတယ် ဆိုပြီး မေမေက သူ့အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်ပြောင်း ပြောတတ်လေသည်။

"သွေး"သိတတ်စကတည်းက ဘယ်နှကြိမ်မှန်း မသိ ပြောခဲ့တာမို့ စကားလုံးတိုင်းကို အလွတ်ရနေသည့် အပြင် မေမေ အဖမ်းခံခဲ့ရသည့် ဘားလမ်း အချုပ်ခန်းကိုပင် မြန်မာပြည် မရောက်ဖူးပါပဲ မျက်စိထဲ မြင်နေမိလေပြီ။

ဇွန်လမှာ တက္ကသိုလ်ကျောင်းတွေကို ဆန္ဒပြမှုတွေကြောင့် ပိတ်ထားလိုက်ရာ ကျောင်းသားတွေက ကိုယ့်နယ်မှာကိုယ် တိတ်တဆိတ် လှုပ်ရှားကြလေသည်။ ၈ရက်လ ၈၈ မှာ လူထုလှုပ်ရှားမှုကြီး ဘယ်လိုပုံစံဖြင့် စထွက်မည်ကို လူတွေ စိတ်ဝင်စားနေကြလေပြီ။ သတင်းတွေကလည်း တီးတိုးတီးတိုး ထွက်နေပြီ။

အဲဒီနေ့မှာ သိရီကို အိမ်က ကျောင်းမတက်ခိုင်းပေမဲ့ ကျောင်းကို ရအောင် သွားတက်သည်တဲ့။ ကျောင်းမှာက ချိန်းပြီးသား ဖြစ်နေပြီ။ ခွပ်ဒေါင်းအလံက ယူလာမယ့်သူ အသင့်၊ သူတို့ တစ်နေရာကို ထွက်မည်။ ဘယ်ကိုဆိုတာတော့ မသိသေး၊ ကျောင်းရောက်မှ သိမှာဖြစ်သည်။ အဲဒီနေ့မှာ သူတို့ ကျောင်းက ကျောင်းသား(၂၀) ခန့်ဖြင့် စပြီး ချီတက်ကြသည်။

ခွပ်ဒေါင်းအလံက တဝင့်ဝင့်၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းပုံကို လက်ကကိုင်သည့် သူလည်းပါသည်။

ဆရာမတွေ မျက်စိမျက်နှာ မကောင်းပဲ ကျန်ခဲ့သော်လည်း စိတ်မကောင်း မဖြစ်ကြပဲ တက်ကြွနေကြလေသည်။

သင်္ဃန်းကျွန်းဘက်က ကျောင်းသားတွေလဲ ချီတက်လာပြီဟုကြားရာ သွားရောက်ပူးပေါင်းဖို့ အလုပ် ဂုံစာရာတွေမှာ ပစ်နေပြီ၊ ကျောင်းသားတွေ ကျကုန်ပြီ ကြားရာ ထိုဖက်ကို ပိတ်ဆို့ထားလို့ ဘယ်လိုမှ သွားမရတော့ပေ။

တာမွေဖက်က လှည့်ပြီး ချီအတက် ကျိုက္ကဆံကွင်းနား အရောက်မှာ လုံထိန်းတွေက လူစုခွဲရန် လိုက်ရိုက်ရာက ပြေးရင်းလွှားရင်း အဖမ်းခံရ လေသည်။

ဘားလမ်း ကိုရောက်တော့ အပေါ်ထပ်က အခန်းကြီး တစ်ခုမှာ သူလို အရွယ်တင်မက လူကြီးအချို့နှင့် အလုပ်သမားလို့ ထင်ရသူတွေကိုပါ တွေ့ရ လေသည်။ တကယ်တော့ မြို့ထဲကို သိပ်မရောက်ဖူးသည့် အတွက် ဘား လမ်းဆိုတာ ချက်ချင်းသိတာ မဟုတ်၊ ဟိုလူပြော ဒီလူပြောနှင့် ဆက်စပ် ကြည့်မှ သူတို့ခေါ်လာသည့် နေရာက ဘားလမ်းဆိုတာ သိရလေသည်။

ကျောင်းဝတ်စုံ အဖြူအစိမ်းနှင့် သီရိတို့ကို ရဲတစ်ယောက်က

"ညည်းတို့ တော်တော်မိုက်တာပဲ ၊ ဒါ ဗကပတွေ သွေးထိုးလှုံ့ဆော်နေတာ၊ ညည်းတို့ အသုံးချခံ ဖြစ်နေပြီ"

အပြောကို မချီပြီးနှင့် နားထောင်နေလိုက်သည်တဲ့။

စိတ်ထဲမှာ ဘယ်က ဗကပ ကပါလာရတာလဲ၊ တို့ကျောင်းသားတွေချည်း ဟာလို့ ပြောလိုက်မိသည်တဲ့။

မေမေ့ကို စားပွဲတစ်လုံးရှေ့ ခေါ်သွားကာ စစ်မေးသည်တဲ့။ နာမည်၊

အသက်၊ အတန်း၊ ကျောင်းနာမည်၊ မိဘ နာမည် အလုပ်အကိုင် နေရပ် လိပ်စာ မေးပြီး လိုက်ရေးရာက အဖေနာမည် ပြောပြတဲ့ အခါ အနားက ရဲ တစ်ယောက်က ဖျတ်ခနဲ သူ့ကို ကြည့်သတဲ့။

ပြီးတော့ ရဲမှူးကြီး "---"နဲ့ ဘာတော်လဲ မေးပါလေရောတဲ့။

သူ့ကြည့်ရတာ တစ်ခုခု ဖြစ်မှာ စိုးရိမ်သွားပုံပဲတဲ့။ ဒီတော့မှ မေမေက တစ်စုံတစ်ခုကို ဖျတ်ခနဲ သတိရသွားပြီး သိရိရဲ့ ဘကြီးတော်ပါတယ်၊ အဖေရဲ့ အကိုကြီးပါလို့ ပြောလိုက်သတဲ့။

မေမေ့အဖေရဲ့ နာမည်က အဲဒီခေတ်က လူကြီးတွေ မှည့်တဲ့ နာမည်နှစ်လုံး လောက် မဟုတ်ဘူး၊ နာမည်က (၃)လုံး၊ ပြီးတော့ ခပ်ဆန်းဆန်း၊ အမှန်က အဲဒါ နာမည်အရင်း မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ အမှန်က အများသူငါ မှည့်လေ့ရှိတဲ့ နာမည်မျိုး (၂)လုံးထဲ၊ ဆယ်တန်းအောင်ပြီး တက္ကသိုလ် တက်မယ်အလုပ် သူငယ်ချင်းတွေ နာမည်ဆင်တူ မှည့်ရအောင်လို့ စိတ်ကူးပေါက်ပြီး နောက်ဆုံးမှာ အဖေနာမည်တစ်လုံး ထပ်ထည့် ၊ အိုးရဲ့ သူငယ်ချင်းကလည်း နာမည် အသံထွက်ချင်းဆင်တူကို နောက်က အဖေနာမည်ထပ်ထည့် တာ အဖေနာမည် တူနေတော့ နှစ်ယောက်က ရှားပါးတဲ့ နာမည်မှာ အသံထွက် ချင်း ဆင်နေတာ။

မေမေ့ အဖေကိုသိတဲ့လူက ဟိုသူငယ်ချင်းကိုပါ တစ်နေရာမှာ သိခဲ့ဖူးရင် ခင်ဗျားတို့ ဘာတော်လဲ အမေးခံနေကြတဲ့။

မေမေ့အဖေက သိပ်ပြီး ရှင်းပြမနေချင်ရင် ညီအစ်ကိုဗျာ ဒီလို ဖြေပြီး အေးအေးဆေးဆေး ဖြစ်တဲ့ အချိန်ဆို ကျတော်တို့က ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ ဒီလိုဒီလို ဆိုပြီး ပြောပြတတ်သတဲ့။

ဒါကို သတိရသွားတဲ့ မေမေက "ဘကြီး"လို့ ပြောလိုက်တော့ ရဲတစ် ယောက်က ခဏလေးဆိုပြီး တစ်ဖက်ခန်း ဝင်သွားသတဲ့၊ တစ်အောင့်နေ

တော့

"ကဲ ကလေးမ အိမ်ကိုရောက်အောင် ပြန်တော့ ညည်းအဖေဆီ ရဲမှူးကြီး က ဖုန်းဆက်လိုက်ပြီ။ ညည်းကို အမြန်ပြန်ဖို့ ပြောခိုင်းလိုက်တယ်"

အဲဒီမှာ လွတ်လာသတဲ့။ အမှန်ကတော့ ရဲမှူးကြီးတူမ ဆိုတာ သိသွားရင် ရဲမှူးကြီး ပြဿနာတက်မှာ စိုးတဲ့အတွက် သူတို့ဆရာအတွက် ကာကွယ်ချင် လို့ ပြန်လွှတ်လိုက်တာတဲ့။

"ညည်းအမေက ဉာဏ်များတာကိုး" လို့ ဖေဖေက ပြောရင် မျက်စောင်းထိုး နေတတ်လေသည်။

ရှစ်လေးလုံးနေ့က စပြီး ကျောင်းသားတွေ အပါအဝင် ပြည်သူတွေ အလုပ်သမားတွေ တစ်နိုင်ငံလုံး တစ်စုတစ်စည်း ဆန္ဒပြကြရာ စက်တင်ဘာ(၁၈) ရက်နေ့မှာ အာဏာရှင်တို့အလိုကျ စစ်တပ်က အာဏာသိမ်းလိုက်ပြီး နောက်တစ်ရက် ဖြစ်သည့် စက်တင်ဘာ(၁၉) ရက် နေ့ မှာတော့ မေမေသီရိရဲ့ နှစ်လုံးသားတွေ ကွဲကြွဲခွဲရလေသည်တဲ့။

စစ်အစိုးရကို အသည်းထဲတင်မက အရိုးထဲကပါနာတယ် လို့ ဆိုတတ်ရာ "သွေး"အဖို့ မျက်ရည် ကျခဲ့ရသည့် အကြိမ် မရေမတွက်နိုင်ခဲ့။

ထိုနေ့မှာ မေမေနဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူတို့ အပါအဝင် အထက်တန်း ကျောင်းသားများသာ ပါဝင်သည့် အခြေခံပညာကျောင်းသားများ သမဂ္ဂ စစ်ကြောင်းက ကုန်သည်လမ်းဘက်ကို ချီတက်လာရင်း လမ်းဘေးမှာ ခေတ္တရပ်နားခိုက် သူတို့လိုပင် စမ်းချောင်း ၊ အလုံ၊ ကြည့်မြင်တိုင် စသည့် ရန်ကုန်အနောက်ပိုင်းမှ ကျောင်းသားများပါဝင် ချီတက်လာသည့် အခြေခံပညာ ကျောင်းသားများ သမဂ္ဂ အလံကို စစ်ကြောင်း ချီတက်လာ တာ တွေ့ရလေသည်။

မေမေသူငယ်ချင်းက လက်မှာ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်နဲ့ ချိတ်ဆွဲပြီး သယ်လာသည့် လိမ္မော်သီး စိတ်များ၊ သံပရာသီးစိတ်များကို မလှမ်းမကမ်းမှာ ချီတက်လာသည့် ကျောင်းသားများကို လိုက်လံ ဝေငှလေသည်။

ခပ်နောက်နောက် ကျောင်းသားတစ်ယောက်က နိုင်ငံတော်အလံ လွှင့်ထားသည့် ဝါးလုံးကို ကိုင်ထားရာ လက်မအားသည့် အတွက် ပါးစပ်ဟပေးရာ မဆိုင်းမတွ ခွံပေးလိုက်ရာ မောင်နှမတွေလို သဘောတကျ ရယ်မောနေကြသေးသည်။

စက္ကန့်ပိုင်းလောက်ပဲ အကြာမှာ ဝေါကနဲ ထိုးဆိုက်လာသည့် စစ်ကားအပေါ်မှာ တစ်ရပ်စပ် ပစ်ခပ်သံနှင့်အတူ သွေးသံရဲရဲ အော်ဟစ်ဆဲဆိုသံများ ဆူညံသွားလေတော့သည်။ တိုက်တွေကြား ပြေးသူကပြေး ရုတ်ရုတ်သဲသဲ အချိန်မှာပင် မေမေသူငယ်ချင်းဖြစ်သူကို ဒေါင်းအလံကိုင်ရက်နှင့် သေနတ်ဒဏ်ရာ ပြင်းထန်စွာ ရတာကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဖြစ်ပုံက အဲဒီစစ်ကြောင်းကို သံပရာသီးစိတ်တွေ ပေးပြီး ကိုယ့်စစ်ကြောင်းရှိတဲ့ လမ်းဘေးနား ပြန်အလာ လက်ထဲမှာ သမဂ္ဂခွပ်ဒေါင်းအလံ ကိုင်ထားတဲ့ ကျောင်းသားလေးက ပုဆိုးပြင်ဝတ်ချင်လို့ သူ့ကို ခေတ္တကိုင်ခိုင်းပြီး ဘေးကို ထွက်အဝတ် စစ်ကြောင်းကို ဆက်ပြီး ချီတက်သွားတာမှာ အလံကို နောက်မချန်လိုတာကြောင့် ထိုစစ်ကြောင်းအတိုင်း လိုက်သွားရင်း အပစ်ခံလိုက်ရခြင်းပင်။

မေမေသည် အရက်စက်ဆုံး မြင်ကွင်းကို တွေ့ကြုံခဲ့ရပြီး အသည်းတင်မဟုတ် အရိုးစွဲအောင် နာကြည်းကာ လက်နက်ကိုင် တော်လှန်ဖို့ အထိ ဆုံးဖြတ်ခဲ့လေသည်။

စစ်အာဏာရှင်တို့ရဲ့ အဖမ်းအဆီး အစစ်အဆေးတွဲကြောင့် အဲဒီညကတည်းက အိမ်ကိုပြန်မရောက်ပဲ ပုန်းရှောင်ပြီး တစ်လခန့်အကြာမှာတော့

ကျောင်းသားတွေကို ဖမ်းဆီး မတရားနှိပ်စက်တာတွေ ကြားလာတဲ့အခါ လက်နက်ကိုင်ပြီး တိုက်မှ ဖြစ်တော့မယ်လို့ ယုံကြည်ကာ စိတ်တူကိုယ်တူ ကျောင်းသားများနှင့်အတူ တောခိုခဲ့လေတော့သည်။

၃။

ဖေဖေကတော့ စစ်အာဏာသိမ်းပြီး ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာပဲ နယ်စပ်ကို ထွက်လာခဲ့ရာ KNU နယ်မြေကို စောစီးစွာပဲ ရောက်ရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျောင်းသားတပ်မတော် ABSDF ဖွဲ့စည်းပြီးနောက် စခန်းငယ်ကလေး တွေ တစ်စုတစ်စည်းတည်း ပေါင်းစည်းရင်း ဖေဖေတို့စခန်းကို ကျောင်းသားအုပ်စု ထပ်မံရောက်လာရာ ခြေတစ်ဖက် ငှက်စူးမိလို့ ထောင့်နဲ့ ထောင့်နဲ့ ရောက်လာသည့် မိန်းကလေးကို မြင်တာနှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဇွန်လရဲ့ မိုးရေစက်တွေကြားက ပဝါကမ်းပေးလိုက်သည့် ကျောင်းသူလေးလို့ ချက်ချင်း မှတ်မိလေသည်။

မည်းသည်းပြီး မုတ်ဆိတ်မွေး ပါးသိုင်းမွေးထူလပျစ်နှင့် ဖေဖေကို မေမေ က မမှတ်မိရုံမက ပြောပြတာကိုပင် ခပ်ကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေသေးသည် တဲ့။

နောက်ပိုင်းမှာတော့ တရင်းတနှီး ခင်မင်သွားကြတာ အရင်ကတည်းက ဆုံခဲ့ဖူးသူမို့ မိတ်ဟောင်း ဆွေဟောင်းတွေလို တခြားသူတွေထက် ပိုရင်းနှီး သွားပါတယ်တဲ့။

ဖေဖေကတော့ ကျောင်းတွေ ပြန်ဖွင့်ရင် ဆယ်တန်းဖြေရတော့မယ့် အထက်တန်း ကျောင်းသူလေးကို သနားကြင်နာစိတ်တွေ တဖွားဖွားနဲ့ ကရုဏာသာ သက်နေသတဲ့။

ဆေးတက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဖေဖေကို နောက်ပိုင်းမှာ ထိုင်း နယ်စပ်က ရွာတစ်ရွာက ဆေးခန်းမှာ ဆေးပညာ သင်တန်းတက်ဖို့ စေလွှတ်ခံရတဲ့အခါ ရုတ်တရက် မတွေ့ရတော့မှာကို စိုးရိမ်ပြီး မေ့မေ့ကို သင်တန်းက ပြန်လာတဲ့ အခါ အဖြေပေးဖို့ ပြောသတဲ့။ ချစ်တယ် ကြိုက် တယ် တလုံးမှ မပြောပါပဲ ပြန်လာရင် အဖြေပေးပါ ပြောတာကို မေမေက ဒေါသ ဖြစ်ပေမဲ့ တကယ်တမ်းကြတော့ လန့်ချီပြီး ခွဲရတဲ့အခါမှာ သတိတရ လွမ်းဆွတ်နေသတဲ့။

ဖေဖေဆေးသင်တန်း တက်အပြီး စခန်းကို ပြန်အလာမှာ ငှက်ဖျားဒဏ် ကြောင့် အိပ်ရာထဲ လဲနေတဲ့ မေမေကိုသာ တွေ့ရလို့ စကားတောင် သေချာ မပြောနိုင်ပါ။ ငယ်ရွယ်နုပျိုတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်အတွက် တောထဲ တောင်ထဲမှာ အစစအရာရာ ဆင်းရဲချို့တဲ့စွာနဲ့ နေထိုင်ရတာကို မျက်မြင် တွေ့နေရတဲ့ ဖေဖေဟာ ဒီအဖြစ်တွေကို ဖန်တီးခဲ့တဲ့ စစ်အာဏာရှင်တွေ အပေါ်မှာ နာကြည်းစိတ်တွေ ပိုတောင် ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်တဲ့။

မေမေက ကံကောင်းစွာပဲ ကျန်းမာရေး ကောင်းလာပြီး ထူထူထောင်ထောင် ဖြစ်လာတဲ့ အချိန်မှာ ကျောင်းသားရဲဘော်များကို အသိ သက်သေထားပြီး မေမေ့ကို လက်ထပ်ခဲ့လေသည်။

နောက်ပိုင်းမှာတော့ ရန်သူရဲ့ တိုက်ခိုက်မှုတွေ ဆက်တိုက်ဖြစ်လာပြီး စခန်းတွေ ရွှေ့ပြောင်း ဆုတ်ခွာ၊ အဲဒီနောက် ၁၉၉၁ခုနှစ် အေဘီ တတိယ အကြိမ် ညီလာခံအပြီး ခေါင်းဆောင်မှု နှစ်ပိုင်းကွဲရာက ဖေဖေတို့လဲ ထိုင်း နယ်စပ်ကို ရောက်လာတော့သည်။

"သွေးသွေးမြင့်မိုရ်"ဆိုသည့်နာမည်ကို ဖေဖေ ပေးခဲ့တာပဲ ဖြစ်သည်။ ရန် ကုန်က ကျောင်းသားတွေ တောထဲကို အရောက် ပထမဆုံး နေခဲ့ရသည့် စခန်းနာမည်နှင့် ဖေဖေနာမည်ကို အမှတ်တရ အဖြစ်ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေ

သည်။

မဲဆောက်အနီး မယ်တော်ရွာက ဆေးခန်းလေးမှာ လုပ်အားပေး ကူလုပ်ရင်း မေမေနဲ့ သွေးသွေးက ဒုက္ခသည် စခန်းမှာ နေထိုင်ရသည်။

UN က ထုတ်ပေးတဲ့ ခရီးသွား အောင်လက်မှတ်ကို လက်ထဲမှာကိုင်ရင်း သမီးဖြစ်သူရဲ့ မျက်နှာကို ကြည့်ကာ အမေရိကားကို ထွက်ခွာဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့လေသည်တဲ့။

သမီးရှေ့ရေး အတွက် လျှောက်ထားခဲ့ပြီးမှ တကယ်ထွက်ဖို့ အချိန်ရောက်လာတဲ့အခါ တစ်ချိန်လုံး ညစဉ် အိပ်မက်ထဲမှာ တော်လှန်ရေး မအောင်မြင်သ၍ ဒီနယ်မြေက မခွာလို့ ကြွေးကြော်ရင်း လက်မှတ်ကို ဆုတ်ဖြဲ သည်မှာ အခါခါမကပါတဲ့။

ကံကောင်းခြင်တော့ အမေရိကားမှာ နေထိုင်ရင်း နှစ်နည်းငယ် အတွင်းမှာပဲ ဆေးတက္ကသိုလ်က ဖေဖေဆရာနှင့် ပြန်ဆုံမိရာက ဆေးပညာကို ဆက်လက်သင်ခွင့် ရရှိခဲ့ပြီး ဆရာဝန်အဖြစ် ကို ရလာခဲ့လေတော့သည်။

ဖေဖေ ကွယ်လွန်သွားသည့် အခါမှာတော့ ဖေဖေရဲ့ဆရာ မိသားတစ်စုလုံးက သွေးကို သမီးတစ်ယောက်လို စောင့်ရှောက်လေသည်။

ဆေးလိပ်လုံးဝမသောက်သည့် ဖေဖေသည် အမေရိကားကို ရောက်ကာစမှာ လုပ်ခဲ့ရသည့် လုပ်ငန်းခွင်ရဲ့ နောက်ဆက်တွဲ အကျိုးဆက်အဖြစ် ဒီရောဂါ ရခဲ့တာ ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ဖေဖေ ဆရာက သုံးသပ်လေသည်။

အမေရိကားမှာ နှစ်ပေါင်း(၂၀)ကျော် နေထိုင်စဉ် ကာလအတွင်း မြန်မာပြည်ကို လွမ်းကြောင်း သတိရကြောင်း တစ်လုံးတစ်ပါဒမှ ပြောလေ့မရှိပေမဲ့ သမီးဖြစ်တဲ့ "သွေး"ကိုတော့ မြန်မာလူမျိုး ဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မမေ့ဖို့ အမြဲ ဆုံးမလေသည်။ တစ်နေ့မှာ မြန်မာပြည်အတွက် လိုအပ်လာရင်

လိုအပ်တဲ့နေရာမှာ ဝိုင်းဝန်းလုပ်ဆောင်ဖို့ မကြာမကြာပြောလေသည်။ ထိုတစ်နေ့ဆိုတာ ဘယ်နေ့ ရောက်လာမလဲ ဆိုတာတော့ ဖေဖေကိုယ်တိုင်ပင် မမျှော်မှန်းနိုင်ပေမဲ့ တစ်နေ့နေ့ဆိုတာကို ဖေဖေ ယုံကြည်နေတာတော့ သေချာလေသည်။

မေမေရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့် မြန်မာစာ မြန်မာစကားကို "သွေး"ကောင်းကောင်း ရေးနိုင် ဖတ်နိုင်လေသည်။ "သွေး"ကြီးပြင်းလာသည့် အသက်အရွယ်အလိုက် သင်ရမည့် မြန်မာဖတ်စာကို နှစ်အလိုက် သင်ပေးခဲ့ရာ "သွေး"အတွက် မြန်မာစာသည် မိခင်စကားပဲ ဖြစ်လေသည်။

အထက်တန်းအောင်ပြီး တက္ကသိုလ်တက်သည့်အခါ ဖေဖေသည် မြန်မာ ဝတ္ထုတွေ ဖတ်သင့်တာတွေကို ရှာဖွေပေးလေသည်။ အထူးသဖြင့် သမိုင်းနောက်ခံ ဝတ္ထုများ၊ နိုင်ငံရေး နောက်ခံ အကြောင်းများ ဖြစ်သည်။

စာကြည့်တိုက်တစ်ခုမှာ လုပ်ငန်းခွင် intern ဆင်းနေစဉ်မှာပဲ ဘဘကြီး (ဖေဖေဆရာ) ဆက်သွယ်ပေးမှုဖြင့် မြန်မာပြည်မှာ အခြေစိုက်မည့် INGO တစ်ခုမှ နယ်သာလန်အမျိုးသမီးကြီး တစ်ယောက်နှင့် သိရလေသည်။ ဘဘရဲ့ ပြောပြထားချက်အရ "သွေး"တို့ မိသားစု အကြောင်းကို သိနှင့်ပြီး ဖြစ်လေသည်။ သူကမ်းလှမ်းသည်က Researcher နေရာဖြစ်ရာ မြန်မာပြည်ရဲ့ မြေကိုတောင် မနင်းဖူးသည့် "သွေး"အတွက် မဖြစ်နိုင်သည်မို့ ငြင်းပယ်ခဲ့ပေမဲ့ နောက်ဆုံးတော့ volunteer သဘောမျိုးနှင့် သူ့ရဲ့ PA သဘောအဖြစ် မြန်မာပြည် လိုက်ပါဖို့ အခွင့် ပေါ်လာပါတော့သည်။

မြန်မာပြည် သွားဖို့ ပြင်ဆင်ရင်းက ဖေဖေနဲ့မေမေကို သတိတရ တမ်းတ မိသည်မှာ ရင်နှင့်အမျှ ဖြစ်လေသည်။ ၂၀၁၀ခုနှစ်၊ နှစ်ဆန်းပိုင်းမှာ ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည့် ဖေဖေကို ဒီလိုအချိန်တွေ ရောက်လာမယ်ဆိုတာ သိစေချင် မြင်စေချင်လှလေသည်။

နိုင်ငံတကာရောက်နေသည့် အဘီရဲဘော်တွေ ပြန်ကြသွားကြ မိသားစု နှင့်ဆုံကြ ၊ ပျော်ရွှင်ကြ၊ ဝမ်းနည်းကြ၊ ငိုကြ ရယ်ကြပုံတွေကို ဓာတ်ပုံတွေ နှင့် ဖတ်ရ ကြားရလေ ဖေဖေနဲ့မေမေ ကို သတိရတာတွေက တားမနိုင်ဆီး မရ ဖြစ်ကာ မျက်ရည်တွေတွေ ကျခဲ့ရတာ အကြိမ်ကြိမ်။ ဖေဖေတို့ရဲ့ ကျောင်းသား တပ်မတော်က ခေါင်းဆောင်တွေ အရပ်သားအစိုးရလို့ ခေါ် နေကြတဲ့ အစိုးရအဖွဲ့တွေနဲ့ တွေ့ဆုံကြတဲ့ သတင်းတွေ၊ ပြည်တွင်းကို တရားဝင် ဝင်ရောက်ခွင့်ရပြီး သွားလာနေကြတာတွေ ဖတ်ရကြားရ တဲ့ အခါ ဖေဖေနဲ့မေမေ ရှိရင် ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်မလဲ ဆိုတာ သိချင်လှလေ သည်။

၄။

သမီးဟာ မြန်မာလူမျိုးစစ်စစ်ပဲ၊ သမီးရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်မှာ လည်ပတ်နေတဲ့ သွေးဟာ မြန်မာသွေးအပြည့်ပဲ လို့ ပြောတတ်တဲ့ ဖေဖေနဲ့မေမေကို တမ်းတ ရင်း မြန်မာပြည် သွားဖို့ အလုပ်တွေ ရှုပ်ရင်းက ဘာကြီးက "သွေး"တို့ရဲ့ ဆွေမျိုးတွေရဲ့ ခြေရာကို ကောက်နေလေသည်။ ဒါပေမဲ့ မြန်မာပြည်ကို ထွက်လာပြီး မြန်မာပြည်မှာ နေထိုင်သည့် အချိန်အထိ သွေးသားရင်းချာ ဆွေမျိုး အဆက်အသွယ် မရခဲ့ပေ။

မြန်မာပြည် ရန်ကုန်မြို့၊ ပဲခူးနဲ့ ဧရာဝတီတိုင်းက ကျေးရွာအချို့ကို ရောက် ခဲ့တဲ့ အခါမှာ လိုအပ်ချက်တွေ များလွန်းလှတဲ့ ပြည်သူတွေရဲ့ ဘဝတွေကို သိလိုက်ရလေသည်။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း (၂၅) နှစ်တာ ကာလအတွင်းက အခြေအနေကနေ ပြောင်းလဲမလာတာလား၊ ပိုပြီး ဆုတ်ယုတ်လာသလား သေချာမသိပေမဲ့ ဖေဖေ ပြောပြခဲ့တဲ့ အခြေအနေတွေထက် ပိုဆိုးနေတာလို့ ခန့်မှန်းမိရင်း ဖေဖေတို့ ကျောင်းသားတွေ ဘာကြောင့် တော်လှန်ခဲ့ကြ

သလဲ၊ စစ်အာဏာရှင် စနစ်အောက်က ဘာအတွက်ကြောင့် ရုန်းထွက် လွတ်မြောက်အောင် လုပ်လိုကြသလဲ ဆိုတာ မြင်ကွင်းများက သက်သေပြ နေလေသည်။

လမ်းဘေးမှာ တောင်းရမ်းနေရသည့် ကလေးသူငယ် သက်ကြီးရွယ်အို တွေ၊ မိုးရေထဲမှာ ကလေးငယ်လေးကို ရင်ခွင်ပိုက်ပြီး ဗန်းကလေးထဲ စပါး တွဲတွေ ချခင်းကာ ရောင်းနေတဲ့ (၇)နှစ်၊ (၈) နှစ်အရွယ် ကလေးတွေ၊ လမ်းဆုံလမ်းခွဲတွေ၊ မီးပွိုင့်တွေမှာ ကားကြိုကားကြား ပန်းကုံးလေးတွေ လိုက်ရောင်းနေတဲ့ ကလေးငယ်တွေ၊ မြို့ပတ်ရထားပေါ်မှာ နဲ့ ဘူတာတဝိုက် မှာ ရေခဲထုတ်၊ ဖရဲစီးစိတ်၊ မြေပဲပြုတ်၊ အကြော်စုံ စတာတွေကို ရောင်းနေ ရရှာတဲ့ ကလေးသူငယ်တွေ စတာတွေကို မြင်တွေ့ရပြီး နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံရဲ့ အုပ်ချုပ်တဲ့ အစိုးရရဲ့ တာဝန်မဲ့မှု ပစ်ပယ်ထားမှုတွေကို အဖွဲ့က လူကြီးတွေ ကပင် သိနေကြလေသည်။

အရှေ့တောင်အာရှ နိုင်ငံတွေထဲက ထိုင်းနိုင်ငံမှာပင် အခမဲ့ ပညာရေး အရှိန်အဟုန် ကောင်းမှုကြောင့် ပညာသင်ရမည့် ကလေးတွေ သူ့အရွယ်နဲ့ သူ ကျောင်းတက်နေနိုင်ပြီ ဖြစ်သည်။ ကျောင်းနေရမည့် အရွယ်မှာ စာသင်ခန်းကို ရောက်အောင် မထားနိုင်သည့် အစိုးရသည် ကိုယ့်တိုင်းပြည် ကို ကိုယ့်လက်နှင့် ဖျက်ဆီးနေတာပဲ ဖြစ်လေသည်။

မှတ်မှတ်ရရ ဒဂုံမြို့သစ်(ဆိပ်ကမ်းမြို့နယ်) မှာရှိနေတဲ့ ပရဟိတ ကျောင်း တစ်ကျောင်းကို အဖွဲ့ကနေ ဆက်သွယ်ပြီး လိုအပ်တာတွေ ညှိနှိုင်း ဖို့ အတွက် သွားကြရာမှာ တာဝန်ခံ သီလရှင်ဆရာကြီးကို ဒီလိုကျောင်းမျိုး ဘယ်လို စပြီး ထူထောင် ဖြစ်သလဲ မေးရာက ဆရာကြီးရဲ့ အဖြေထဲမှာ လို တိုရှင်း ပြောလိုက်တဲ့ စကားလေးက တစ်ဖွဲ့လုံးကို ရင်ထဲထိ စေခဲ့လေ သည်။

"ငပိသည်က အိပ်နေတော့ ဆားသည်က ယင်မောင်းနေတာပေါ့"တဲ့။

အစိုးရက မြေကွက်တွေကို သိမ်းပြီး ခရိုနီတွေကို မဖြစ်စလောက်ဈေးနဲ့ လုပ်ပိုင်ခွင့် ပေးတာတင်မက ရန်ကုန် ဆင်ခြေဖုံးက မြို့နယ်တချို့ မီးလောင် ခံရပါက မြေပါသိမ်းပြီး မြေအစားပေးသည်ဆိုကာ မြို့သစ်ရဲ့ အစွန်အဖျား တွေကို မောင်းထုတ်ခဲ့လေသည်။

ဘိုးဘွားပိုင်မက ဘာဖြစ်ဖြစ် ပြန်မပေးပဲ မောင်ပိုင်စီးကာ ထိုနေရာတွေ သိမ်းယူလေသည်။ သူတို့ သိမ်းပြီးသည်နှင့် အဲဒီနေရာတွေက တစ်ခါမှ မ ကြားဖူးသည့် အိမ်ဈေး မြေဈေးတွေ ဖြစ်ကုန်ကာ သူဌေးရပ်ကွက် ဗီအိုင်ပီ ရပ်ကွက် ဖြစ်လေတော့သည်။

မြို့စွန့်မြို့ဖျားကို သွားရော့လဟယ် ဆိုကာ ပို့လိုက်တာသာ ဖြစ်ပြီး ထို မိသားစုတွေရဲ့ ဘဝနေထိုင်မှုကို လုံးဝ ထည့် သွင်းမစဉ်းစားပေ။

အလုပ်တွေက ရန်ကုန်မြို့ထဲမှာမို့ သွားရတာ အပန်းမကြီးပါလို့ ဆို ရင်တောင်မှ မိသားစုတွေရဲ့ ကလေးတွေက နေ့စဉ်ကျောင်းသွားတက်ဖို့ ခက်ခဲလေရာ ကျောင်းမနေသည့် ကလေးတွေ များလာလေတော့သည်။

ဒါကို အမြင်မတော်သည့် သီလရှင်ကျောင်းတိုက်မှ ဆရာလေး ဆရာကြီး များက တတ်နိုင်သလောက် လက်ခံပြီး စာစသင်ပေးရာက မိဘတွေခမျာ ဝမ်းသာအားရ ကျောင်းပို့လေသည်။ စာတတ်ရင်ပြီးရော ဆိုကာ စရာမှ ကျောင်းကို လာရောက်သည့် အလှူရှင် တချို့က တွေ့ရှိပြီး ဟိုတစ်စ ဒီတစ် စ သိလာကာ လှူသည့်တန်းသည့်ငွေဖြင့် သင်ကြားရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လိုအပ်တာတွေ ဖြည့်ဆည်း၊ အဲဒီကမှ ရေကန်၊ အိမ်သာ စသဖြင့် တဖြည်းဖြည်း ဖြည့်ဆည်း ခဲ့တာတွေ သိရလေသည်။

သူငယ်တန်းမှ စပြီး အတန်းစဉ်လိုက် ကျောင်းသား အများအပြား ရှိရာ လုပ်အားပေးဆရာမများ ထပ်မံ ခေါ်ယူရလေသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့်

ကျောင်းသားတွေ အမှန်တကယ် စာတတ်အောင်သင်နိုင်ပြီး အရည်အချင်း ပြည့်သည့်အတွက် အစိုးရဆီ အပေါက်အရောက် ရှိပြီး အဆက်အသွယ်ရှိ သည့် အလှူရှင်က တစ်ဆင့် အစိုးရ အသိအမှတ်ပြု ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။

"သွေး"တို့ အဖွဲ့က စာသင်ဆောင် ဆောက်လုပ်ပေးဖို့နှင့် ကလေးတွေ အတွက် လစဉ် လိုအပ်သည့် စားရိတ် ကူညီ ထောက်ပံ့ပေးဖို့ ပြင်ဆင်ပြီး အဆောက်အအုံ အသစ်တစ်ခု ဆောက်လုပ်နေပြီ ဖြစ်လေသည်။

"သွေး" ရဲ့ စိတ်ထဲမှာ အမေရိကားကို ဘယ်တော့ ပြန်မလဲ ဆိုတာ ယောင် လို့ပင် မတွေးမိပဲ လိုအပ်တာတွေ လုပ်နေရတာကိုပဲ ကြည်နူး ကျေနပ်နေ လေသည်။ ဘာကြီးနှင့် ဖုန်းပြောစဉ်ကတော့

မြန်မာပြည်မှာ လုပ်စရာတွေ အများကြီးရှိနေတာမို့ တော်တော်နှင့် ပြန်လာဖြစ်မည် မဟုတ် အပြောကို ဘာကြီးက ရယ်မောသဘောကျ နေသည်။

"မြင့်မိုရ် နဲ့သီရိကို မြင်စေချင်လိုက်တာ လို့ ဆိုနေသေးသည်။

ပဲခူးမြစ်ကမ်းဘေးက ရွာတွေကို ရောက်တဲ့အခါ သူတို့ရဲ့ လိုအပ်ချက်တွေ ကို တင်ပြပေး ပြောပြပေးတိုင်း ပညာရေးနဲ့ ပတ်သက်မှု မရှိတာတွေမို့ နားထောင်ယုံသာ နားထောင်ကာ အားပေးရင်း လိုအပ်သည့် အကြံတွေ ပေးဖြစ်သည်။ ကျန်းမာရေး ဗဟုသုတတွေ ပြောဖြစ်လေသည်။ ကျောင်း ကိစ္စရှိပါက ရောက်တဲ့ အချိန် နှုတ်ဆက်ရင်း စကားပြောဖြစ်ရင်း သူတို့ဘဝ တွေကို သိနေရလေသည်။

ကိုယ့်တိုင်းပြည်မှာ နေထိုင်နေတဲ့ ပြည်သူတွေ မပြည့်မစုံ အမိုးအကာ ရှိရုံ သာ နေနေရတာကို အုပ်ချုပ်သူတွေ တာဝန်မဲ့ တာဝန်ယူမှု အားနည်းတာ သိပါလေစ။ ဘယ်လိုများ နေနေကြပါလိမ့်လို့ တွေးနေမိလေသည်။

သို့သော် တစ်နေ့မှာ ဒီလို အမိုးအကာတွေကိုပင် မသထာပဲ ဖျက်ဆီး လေတော့သည်။

ထိုနေ့က ကျိုက်လတ်က အပြန် သီလရှင်ကျောင်းကို ပို့စရာ ရှိတာနှင့် စာရင်းကောက်စရာ အတွက် ရောက်သွားကြလေသည်။

သီလရှင်တွေ ဆွမ်းစားနေစဉ်မို့ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်လဲ ဟိုလျှောက်ဒီလျှောက် ကြည့်နေတုန်း "သွေး"တစ်ယောက် လမ်းမပေါ်က လူတစ်စု စုရုံးစုရုံးသွားတာကို လိုက်ကြည့်မိလေသည်။

ခရိနီတစ်ဦး ဝယ်ထားသည့် မြေဧရိယာမှာ ကျူးကျော် ဝင်ရောက်နေ၍ ဆိုကာ တဲသာသာရှိသည့် အိမ်များကို ဖျက်ဆီးနေသည့် လူအုပ်ကို တွေ့ရလေသည်။ ငိုသံ အော်သံ ဟစ်သံများက ကြွက်ကြွက်ညံ့လေသည်။ ကလေးငယ်တချို့က ငိုနေသည့်အမေကို ကြည့်ကာ တဝါးဝါး ငိုကြပြန်သည်။ တစ်အောင့်နေတော့ သတင်းကြား၍ ထင်သည်။ သူတို့ရဲ့ ခင်ပွန်း မောင်ဖွားတွေ ရောက်လာကာ ဖျက်သည့်လူနှင့် အဖျက်ခံရသူ တို့ ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်ကြလေသည်။

"မတရားမလုပ်ကြပါနဲ့၊ သူများအသိုက်ဆိုတာ မဖျက်ကောင်းဘူး"

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မသိလိုက်ခင်မှာပဲ "သွေး" ပါးစပ်က အသံထွက်သွားလေသည်။ ကိုယ့်အသံကိုယ်ပင် မမှတ်မိလောက်အောင် အသံအက်အက်ဖြင့် အကျယ်ကြီး ဖြစ်လေသည်။ ရုတ်တရက် ယူနီဖောင်းဝတ် လူကြီးတစ်ယောက် အနားရောက်လာပြီး

"ကလေးမ ညည်းနဲ့ဘာဆိုင်လဲ" ပြောလေသည်။

"သွေး" စိတ်ထဲမှာ မနေသာတော့။

"ဒီမြေက ဘယ်သူပိုင်တယ် ဖြစ်တယ်ဆိုတာ တရားရုံးက ဆုံးဖြတ်လိုက်

တာလား၊ အဲလို ဆုံးဖြတ်တယ်ဆိုရင် သူတို့ကို တရားနည်းလမ်းကျ ဖယ် ခိုင်းသင့်တယ် မဟုတ်ဘူးလား၊ သူတို့ နေတဲ့ အိမ်ရာကို အခုလို လူအား စက်အားနဲ့ ဖြိုဖျက်တယ်ဆိုတာ လူသားချင်း စာနာမှု မရှိတာပဲ ၊ ဒါဟာ လူ လူခြင်း အကြမ်းဖက်တာပဲ"

ထိုသူက လည်ပင်းမှာ ကြိုးနဲ့ဆွဲထားသည့် "သွေး"ရဲ့ ကင်မရာကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲအဖြုတ် ငိုက်စိုက် ငိုက်စိုက် ပါသွားရင်း နာလွန်း၍ မျက်ရည် တောင် အလိုလို စို့လေသည်။ ဓာတ်ပုံရိုက်ထား ခြင်းမရှိပါလို့ ဘယ်လိုပြော ပြော ဘယ်သတင်းဌာနကလဲ၊ ဘယ်ဂျာနယ်တိုက်ကလဲ ကတ်ပြားပြပါ ဆို တာကို မဟုတ်တဲ့အကြောင်း ပြောတာ လက်မခံပဲ နောက်ဆုံတော့ ရဲစခန်း ရောက်လေတော့သည်။

အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ရောက်လာပြီး အကျိုးအကြောင်း ပြောကာမှ နိုင်ငံခြားသား ဆိုသည့်အတွက် သူတို့ အထက်ကို ဖုန်းဆက်ကာ နောက်ထပ် စခန်းတစ်ခုကို ရွှေ့ပြောင်းပြီး မေးမြန်းလေတော့သည်။ နောက်ဆုံးမတော့ "သွေး"တစ်ယောက် မွေးစားအိမ်ကို ပြန်ဖို့ ဖြစ်လာခဲ့ တော့သည်။

စာအုပ်ထဲက အမေရိကန်နိုင်ငံသားသည် တကယ်စင်စစ် သွေးသားက မြန်မာသွေး၊ ပြန်လာခဲ့ပြီးမှ လုပ်စရာရှိတာတွေ လုပ်ပြီးမှ မြန်မာပြည် ပြန် လို့ရအောင် ကြိုးစားပါ ဆိုသည့် ဘဘစကားကို လက်ခံရင်း မချီတင်ကဲ ပြန်ခဲ့ရလေသည်။

ငပိသည်အိပ်နေလည်း ဆားသည်က ယင်မောင်း ချင်ပေမဲ့ အခုတော့ ဆက်လုပ်ဖို့ အခြေအနေက ဘယ်လိုဖြစ်လာမည်မသိ။ "သွေး"အနေနဲ့ မှန် တာပြောပေမဲ့ အမှုက ကြီးလေသည်။ တာဝန်ဝတ္တရား နှောင့်ယှက်မှု၊ ဆူပူ သူကို အားပေးမှုတဲ့။

၅။

ဖေဖေနဲ့မေမေ အမိမြန်မာပြည်မှာ ရှိတဲ့ မိဘ မောင်နှမတွေကို ဘာကြောင့် စွန့်ခွာ ခဲ့ရသလဲ၊ အဆက်အသွယ် ပြတ်တောက်သွားသည် အထိ ဖြစ်ခဲ့ရသလဲ တရားရေး မြင်ယောင် ကြားယောင် လာသည်။ တောခိုကျောင်းသားနှင့် အဆက်အသွယ်လုပ်တာ သိပါက နှိပ်စက်ခံရမည့် အရေးတွေကို ဖေဖေတို့ ရှောင်ရှားရင်း မိသားစုဆိုတာ ပျောက်ကွယ်ခဲ့ရလေသည်။

အခုတော့ မြင့်မိုရ်နဲ့ သီရိတို့ရဲ့ သွေးသား ဖြစ်တဲ့ "သွေး"တစ်ယောက်ကို မြန်မာပြည်က စွန့်ပစ်လိုက် ပြန်လေပြီလား၊

ထိုင်း- မြန်မာ နယ်စပ်ရဲ့ တောတွင်း စခန်းငယ်တစ်ခုမှာ မွေးဖွားခဲ့တဲ့ "သွေး"သည် မြန်မာလူမျိုး စစ်စစ် မြန်မာသွေး အပြည့်ပေမဲ့ မြန်မာပြည်မှာ နေခွင့်လေးပင် မရတော့ပါလား၊

"သွေး" မျက်ဝန်းမှာ လိုအပ်ချက်တွေ များစွာရှိနေသည့် ကလေးငယ်တွေရဲ့ ဘဝတွေကို မြင်ယောင်လာရင်း သက်ပြင်းရှိုက်ခနဲ ဖြစ်မိလေသည်။

မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်ရင်း လေယာဉ်ပြတင်းက တစ်ဆင့် မြင်နေရတဲ့ တိမ်စိုင့်တိမ်ခဲတွေလို လွင့်ချင်ရာလွင့် သွားချင်ရာသွား လိုစိတ် ဖြစ်လေသည်။

အခု ...

သေနတ်သံမှာ၊ မိုင်းခွဲသံမှာ

နားပင်းသွားရတဲ့ ကံ့ကော်ပွင့်တွေကို အမျှဝေရမယ်

သွေးစွန်းသွားရတဲ့ ကံ့ကော်ပွင့်တွေကို အမျှဝေရမယ်

အခု

ဘဝဖြူ အမုန်းမှာ၊ မျက်ရည်ယိုဖုံးမှာ

အတုံးအရုံးကျသွား

အဓိပတိလမ်းကို အမျှဝေရမယ်

တ.က.သ အဆောက်အုံ နံရံများကို အမျှဝေရမယ်

အမျှဝေရမယ်

ဆရာမကြီး ခင်ဆွေဦးရဲ့ နှင်းဆီကမွှေး ဝတ္ထုထဲက ကဗျာဆရာ စံညိမ်းဦး
ရဲ့ ကဗျာကို ရုတ်တရက် သတိရရင်း "အဓိပတိလမ်းကို အမျှဝေရမယ်" ဆို
တဲ့ စကားကို အဖန်ဖန် ရွတ်နေမိသည်။

ဟုတ်တယ် အမျှဝေရမယ် အမျှဝေရမယ်

အဓိပတိလမ်းကို ပြန်လျှောက်ရအောင် ပြန်ရောက်ရအောင် အားတင်းရ
မယ်၊

ပြီးတော့ အမျှဝေရမယ် အမျှဝေရမယ် အမျှဝေရမယ် ။

ခိုင်ခိုင်စောလွင်

၄ ရက် သြဂုတ်လ ၂၀၁၄

ကောင်းကင်အနုရသမဂ္ဂဇင်းမှ

ကျောင်းစိမ်းတစ်ထည်၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ

(၁)

စားပွဲပေါ်မှာ အထပ်လိုက်ရှိနေသည့် ပုဆိုးပုံကိုကြည့်ပြီး အဖြစ်အပျက်တို့ကို စဉ်းစားနေမိသည်။ ခုချိန်က သီတင်းကျွတ်လည်းမဟုတ်၊ တန်ဆောင်တိုင်လည်းမဟုတ်၊ အခါကြီးရက်ကြီးလည်းမဟုတ်။

"အင်း ... မဟုတ်မှလွဲရော ... ဟိုဆရာမပဲဖြစ်မယ်"

"ဒါဆိုရင်တော့ အင်း ... "

ကျနော် ချွေးပြန်ခဲ့ရသည့်နေ့၊ ထိုနေ့ကို ကျနော် မှတ်မှတ်ရရ ဖြစ်နေမိသည်။

ညနေကျောင်းဆင်းအပြီး အိမ်မှာတစ်ယောက်ထဲ အေးအေးဆေးဆေး စာထိုင်ဖတ်နေသည်။ မိန်းမက ညနေစာထမင်းတစ်အိုး ချက်ထားခဲ့ပြီး ဟင်းချိုခတ်ရန် အရွက်ရှာမည်ဆိုကာ ရွာထဲ ထွက်သွားလေသည်။ ကျနော်နေသည့် အိမ်က ကျောင်းဝင်းအတွင်းမှာပင် ရှိသည်။ စာသင်ကျောင်းဆောင် နှစ်ခုအကြားတွင် လမ်းကလေးရှိသည်။ ထိုလမ်းကလေးထိပ်ဆုံးတွင် သွပ်မိုးပျဉ်ကာ အုပ်ညှပ် လုံးချင်းအိမ်ကလေးသဖွယ် အဆောက်အအုံကလေးရှိသည်။ အိမ်လည်း ဟုတ်သည်။ ရုံးခန်းဆိုလည်း မမှား၊ ကျောင်းချိန်တွင် ကျောင်းအုပ်ကြီး ရုံးခန်းဖြစ်သည်။ ဆရာ/ ဆရာမများနှင့် အစည်းဝေးလုပ်သည့် စားပွဲသည် ကျနော်တို့ လင်မယား၏ ထမင်းစားပွဲလည်းဖြစ်သည်။

ကျနော်သည် ယခုလက်ရှိကျောင်းကို ၁၉၉၀ခုနှစ်၊ ဇွန်လတွင် ရောက်ရှိခဲ့ပါသည်။ ဤရွာသို့ အလယ်တန်းကျောင်းအုပ်အဖြစ် ရောက်လာကတည်းက ရွာထဲတွင် စုံစမ်းပြီးချေပြီ။ ရွာထဲတွင် ရန်ကုန်နှင့် အခြားမြို့များမှ တာဝန်ကျသည့် ဆရာဆရာမများ အချင်းချင်း နှစ်ယောက်တစ်တွဲသုံးယောက်တစ်တွဲဆိုသလို စုပေါင်းပြီး အိမ်ငှားနေကြရသည်။

အိမ်တစ်လုံးငှားခကလည်းမသေး၊ နှစ်ရာ့ငါးဆယ် သုံးရာရှိသည်။ ကျနော်မငှားနိုင်ပါ။ ကျနော်၏ အလယ်တန်း ကျောင်းအုပ်လစာက တစ်လ (၁၂၅၀) ကျပ်။ ဝန်ထမ်းဆန်ဖိုး ဆီဖိုး သက်သာကြေး ငွေစုငွေချေးသမ စသဖြင့် ဖြတ်တောက်ပြီးပါက (၈၀၀)ကျပ် ပျော့ပျော့သာ ကျန်သည်။

ကျနော်သမီးကြီးက ဒီနှစ်ဆယ်တန်း၊ သားအငယ်က ကိုးတန်းတက်နေသည်။ သူတို့ရှေ့ရေး အတွက် နယ်စပ်ဒေသမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရာက ရန်ကုန်မြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့ခွင့်တင်ခဲ့ရာ ရန်ကုန်တိုင်းတော့ ရောက်ပါသည်။ ရန်ကုန်တိုင်း ကော့မှူးမြို့နယ်အပိုင် ရွာလေးတစ်ရွာသို့ ရောက်ခဲ့ရလေသည်။

ခုမှခက်ချေပြီ။ ရွာမှာ အထက်တန်းကျောင်းမရှိ၊ ကော့မှူးမြို့ပေါ်သို့ သွားရောက်ထားပါက ရနိုင်သော်လည်း ဆွေမရှိမျိုးမရှိသဖြင့် အိမ်ငှားနေရမည်၊ မတတ်နိုင်ပါ။ နောက်ဆုံး ရန်ကုန်ကန်တော်ကလေးရှိ အစ်မအပျိုကြီးများထံ ပို့ထားရလေသည်။ ကြီးတော်များက ကလေးများကို ချစ်ခင်၍ သေသေချာချာ စောင့်ရှောက် ကျွေးမွေးထားသဖြင့် တော်ပါသေးသည်။

ကျနော်ပို့ပေးသော တစ်လ (၅၀၀)ကျပ်သည် ကလေးများ၏မုန့်ဖိုး စာအုပ်စာတမ်းကြေး စသည်ဖြင့် ကျောင်းစရိတ်အတွက် ကာမိရုံသာ။ အစ်မနှစ်ယောက်ကို ကျေးဇူးတင်ရသည်။ ကျန်ငွေ (၃၀၀) ကျပ်ကို ကျနော်တို့လင်မယားနှစ်ယောက်

မြိုးခြံစားသောက်ပြီး ကလေးတွေထံ တစ်လတစ်ခါ သွားသည့် လမ်းစ ရိတ်အဖြစ် လောက်ငအောင်သုံးရသည်။ ငါးပိရည်ကျို တို့စရာနှင့် ဟင်းချို သည် ကျနော်တို့လင်မယားအတွက် နတ်သုဓာပင်၊ အဝတ်အစား ဝယ်ဝတ် ဖို့ဟူသည် အိမ်မက်ပင် မမက်ရဲ၊ ဝယ်လျှင်လည်း ငွေစုငွေချေးမှ ချေး၍ရ သည့်အချိန်မှ သမီးနှင့်သားအတွက် လိုတာဝယ်ပေးရသည်။

အဝတ်အစားသည် ကျနော့်အတွက် မလိုအပ်ပါ။ ကျောင်းတက်လျှင် ကျောင်းဝတ်စုံ အဖြူနှင့်အစိမ်းကို ဝတ်သည်။ အိမ်ပြန်ရောက်ပါက နေ ကလေးပြ လေသလပ်ခံပြီး နောက်တစ်နေ့ပြန်ဝတ် သည်လိုဖြင့် တနင်္လာမှ သောကြာအထိ အဆင်ပြေသည်။ ဒီကြားထဲ ရွာထဲက အလှူလေးအတန်း လေး ဖိတ်လာလျှင် ဒီအဖြူအစိမ်းတစ်စုံဖြင့် ပြီးသည်။

ချည်ပုဆိုးတစ်ထည်ကတော့ ကော့မှူးမှ ရန်ကုန်က အစ်မအိမ်သွားလျှင် ဝတ်ရသည်။ ကျောင်းစိမ်းဝတ်စုံဖြင့် သွားမိလျှင် "မင်းမှာ ဒါဘဲရှိသလား"ဟု ခဏခဏမေးတတ်၍ ဖြစ်သည်။ ကလေးတွေကို ကြည့်ပေးထားသည်နှင့် ပင် တော်ပါပြီ၊ ထပ်၍ဝန်မပိစေချင်တော့ပါ။

အိမ်မှာနေရင်ဖြင့် မနှစ်က ကျောင်းစိမ်း အဟောင်းလေးပဲဝတ်သည်။ သို့သော် ထိုပုဆိုး အစိမ်းကလေးမှာလည်း ရေလဲပိုင်းသာသာ ရှိတော့သည်။ ရေစီးကြောင်းများလိုက်၍ အပေါက်အပြဲများက လှည့်၍ပင်မရ၊ ကိစ္စမရှိ။

ကျနော့်အိမ်သည် ရွာအစွန် ကျောင်းဝင်းအတွင်းမှာပင်၊ ညနေ ကျောင်းသားကျောင်းသူများ ကျောင်းဆင်းပြီးပါက ဖြတ်သွားဖြတ်လာပင်မ ရှိ။ ရွာအစွန်အဖျား သရဲခြောက်သည် နာမည်ကြီး သဖြင့် ညနေ နေဝင်ရီတရော မည်သူမှမလာရဲသည့်နေရာ။ သို့သော် တိုက်တိုက် ဆိုင်ဆိုင် ပင်၊ အိမ်မှာ မိန်းမကလည်းမရှိ၊ ထိုအချိန်မှာမှ အရေးတကြီးကိစ္စဖြင့် ခွင့်ယူ လို၍ဆိုကာ ဆရာမဒေါ်သီရိနွယ် ရောက်လာခဲ့သည်။ မိန်းမရှိနေရင်ဖြင့်

အိမ်ဆီလျှောက်လာတာ မြင်ကတည်းက လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ထား၍ရသည်။

အခုတော့ ထိုင်ရာမထ နှုတ်ဆက်ရလေသည်။ ညနေရွာသို့ မော်တော်ဆိုက်စဉ် ရန်ကုန်မှ လူကြုံနှင့်စာပါလာကြောင်း၊ ဆရာမ၏မိခင် ကျန်းမာရေး မကောင်းဖြစ်နေ၍ အမြန်လိုက်လာခဲ့ပါဟု မှာကြောင်း ပြောသည်။ မနက်စောစော ထွက်မည့် မော်တော်နှင့် လိုက်သွားလိုသဖြင့် ခွင့်တင်သွားလိုပါ ကြောင်း အကျိုးအကြောင်းပြောလေသည်။

ကျနော်လှုပ်၍ မရပါ။ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ရင်း ချွေးပြန်နေသည်။ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ၍ လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသည့် ဖတ်လက်စစာအုပ်ကို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ စာလုံးများသည် ဝိုးတဝါး၊ ဆရာမမျက်နှာသည်လည်း ဝါးတားတား၊ မိန်းမပြန်လာရင်ကောင်းမည်။ ဆရာမ ဒေါ်သီရိနွယ်သည် ကျနော့်ကို စိတ်အလိုမကျစွာ လှမ်းကြည့်နေသည်။ ခွင့်တိုင်သည့် ပုံစံစာရွက်ကို ထုတ်မပေးဘဲ စာဖတ်မပျက်သည့် ကျနော့်ကို အလိုမကျ ဖြစ်နေချေပြီ။

"မြင့်မြင့် ... မြင့်မြင့် ပြန်လာရင်ကောင်းမယ်"

"ဒီမိန်းမ ရွာရိုးကိုးပေါက် လျှောက်သွားနေတယ် ... " ဟု စိတ်တိုစွာတွေးမိပြီး

"အင်းလေ သူလည်း ရွာရိုးကိုးပေါက် ခြံစည်းရိုးက အရွက်တွေ သွားခူးတာပဲ"ဟု စိတ်ဖြေရသည်။

"ဟာ ... ဆရာကြီးအိမ်က အချိန်အခါမဟုတ် စံပယ်ပန်းတွေ ပွင့်နေပါလား၊ ကျမက စံပယ်ပန်းသိပ်ကြိုက်တာ"ဟု ပြောပြောဆိုဆို အိမ်အပြင် ထွက်ပြီး ပန်းပင်ဆီထဲအသွားမှာတော့ ကျနော် လှစ်ခနဲ အိပ်ခန်းထဲ ဝင် ပြေးခွင့်ရလေတော့သည်။ တန်းပေါ်မှာ လွှားထားသည့် တစ်ထည်တည်းသော ကျောင်းစိမ်းပုဆိုးကို လဲဝတ်ပြီးတော့မှ အသက်ရှူ ချောင်လေ

တော့သည်။

ရုံးခန်းအဖြစ်ကာထားသော အခန်းဆီသို့ဝင်ကာ ဘီရိုထဲမှ ခွင့်တင်သည့် ပုံစံစာရွက်ကိုယူပြီး "ကဲ ဆရာမရေ ခွင့်စာလာယူချည်၊ ပြန်လာမှတင်ရင် တင်၊ ကျနော်လည်း အကျိုးအကြောင်း သိပြီပဲ"ဟု ပြောပြောဆိုဆို ပေးပြီး သတင်းမေးစကား ပြောရလေတော့သည်။

ထိုဆရာမ ရန်ကုန်တွင် ၃ ရက်နေပြီး ကျောင်းပြန်လာတက်သည့်နေ့တွင် ဆရာကြီးအတွက် ဆိုကာ မန္တလေးရှပ် လည်ကတုံး လက်ရှည်အဖြူ တစ် ထည်နှင့် ကျောင်းစိမ်းပုဆိုးတစ်ထည် ကန်တော့ လေသည်။

ဆရာ ဆရာမများသည် မချမ်းသာကြပါ။ တချို့ဆို တော်တော် ချို့တဲ့ကြ ပါသည်။ သူတို့လစာ (၈၇၅) ကျပ်သည် (၅၀၀) ကျပ်လောက်သာ အသားတင်ရကြရာ အိမ်ငှားခ၊ စားသောက်စရိတ်၊ လမ်းစရိတ်တို့ဖြင့် မနည်းလောက်ငအောင် သုံးနေကြရသည်သာ။

တို့သည်လည်း ရန်ကုန်မှာ မိဘများက ကျွေးမွေးထား၍သာ လာရောက် လုပ်နိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ မည်သူမှ ကျနော့်ကို လာမကန်တော့နိုင်ပါ။ ကျနော် အားနာစွာ ငြင်းပါသေးသည်။ ဆရာမ၏ မိခင်ဖြစ်သူမှ ဝယ်ပေးလိုက်ခြင်း ပါဆို၍ လက်ခံလိုက်ပါသည်။ ဒါအဆန်းတော့မဟုတ်ပါ။ သို့သော် တစ်ရက်ခြား လောက်မှာပင် ရွာခံဆရာမတစ်ယောက်က ကန်တော့ချင် ပါသည်ဆိုကာ ကျောင်းစိမ်းပုဆိုးတစ်ထည်နှင့် ချည်ချောပုဆိုးတစ်ထည် ရောက်လာပြန်သည်။

ထို့နောက်ရွာထဲမှ ကျောင်းအကျိုးတော်ဆောင် ရွာလူကြီးတစ်ဦးက လက်ဆောင်ဆိုကာ ရောက်လာပြန်သည်။ ထိုမှ ထိုမှသည် ဆရာမ နောက်ထပ်နှစ်ဦး၊ ဒါဆိုရင်တော့ သမားရိုးကျ မဟုတ်တော့ချေ၊ ထိုနေ့က ဆရာမ ဒေါ်သီရိနွယ်တစ်ယောက် ကျနော့်အဖြစ်ကို သိရှိသွားလေ ချေပြီ

(၂)

စားပွဲပေါ်တွင် အထပ်လိုက်ရှိနေသည့် ပုဆိုးများထဲမှာ ကျောင်းစိမ်းပုဆိုး လေးထည် ပါသည်။ သားကို တစ်ထည်ပေးရမည်၊ ဒီနှစ် သားအတွက် လုံချည်ဝယ်မပေးရသေး၊ သမီးကိုသာ ဝယ်ပေးလိုက်ရသည်။ မိန်းကလေး ဆိုတော့ ထည်လဲလိုသည်၊ သားက နားလည်၍ တော်သေးသည်။

ကိုချစ်အုန်းလည်း သနားစရာ။ သူမလည်း ကျောင်းစိမ်းတစ်စုံနှင့် အလှူ သွားလည်းဒါ ကျောင်းတက် လည်းဒါ ဖြစ်နေသည်၊ တော်ပါသေးသည်၊ အဖြူ အစိမ်းဆိုတော့ ဒါချည်းပဲ ဝတ်နေသည်၊ ဒီတစ်စုံထဲရှိသည်ဟု မည်သူ မှ မသိနိုင်ချေ။

ကိုချစ်အုန်းအတွက် ကျောင်းစိမ်းလုံချည်လေး တစ်ထည်လောက် ဝယ် ပေးချင်နေတာကြာပြီ။ ဝယ်ပေးရန်လည်း ကြံစည်သေးသည်၊ ရွာထဲက အထည်ရောင်းသည့် အစ်မကြီးဆီမှာ မေးကြည့်တော့ ရွာမှာ တော်တော် များများက ကျောင်းစိမ်းတစ်ထည်ဝယ်ထားလျှင် နှစ်နှစ် သုံးနှစ် ထပ်မဝယ် တော့ပေ။ သို့ဖြင့် ဆိုင်မှာတင် မရောင်းပါ။ လိုချင်ပါက မြို့ပေါ်က မှာပေး မည်ဆိုသည်။

လပေးဆိုပါက အဆမတန်တင်ထားတတ်မှန်းသိသော်လည်း နှစ်လခွဲပေး မည် ဆိုသောအခါ အင်တင်တင် လုပ်နေ၍ မဝယ်ဖြစ်သေးချေ၊ သူကလည်း မြို့သို့မှာရန် မေ့နေသလို ဟန်ဆောင်နေသည့် အတွက် အံ့ကိုက်ဖြစ်နေလေ သည်။ ဆရာမဒေါ်သီရိနွယ်အမေ နေမကောင်း ဖြစ်၍ ဆရာမ ရန်ကုန် အပြန်မှာ ဆရာမအမေက ကျေးဇူးတင်၍ ဝယ်ပေးလိုက်ဟန်တူသည်။

"အင်း ဆရာမတွေကလည်း တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ပြိုင်နေကြတာပဲ ဖြစ်မယ်၊ သီတင်းကျွတ်တုန်း ကတောင် ဘယ်သူမှ ကန်တော့မယ့်သူမရှိ၊ ခု ကျတော့လည်း အချိန်အခါလည်း မဟုတ်၊ တစ်ယောက်ကန်တော့တာမြင် တော့ ကျန်တဲ့ဆရာမတွေကလည်း သူတို့ကို ဂရုစိုက်အောင် ဝိုင်းကန်တော့ လိုက်ကြတာ"

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုချစ်အုန်းအတွက် ဟန်ကျလေပြီ၊ အထည်ရောင်း သည့် အစ်မကြီးထံသွားပြီး

"ကိုချစ်အုန်းကို ကန်တော့ထားတာတွေ များနေလို့ ပုဆိုး မဝယ်ဖြစ်တော့ ဘူး" လို့ ရင်ကော့ပြီး ပြောလိုက်တော့မည်။

(၃)

လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဆရာမများက ဆရာကြီးအတွက် ကျောင်းစိမ်းပုဆိုးနှင့် ချည်ပုဆိုးများ ကန်တော့သည်ကို တွေ့သဖြင့် ကျမရင်ထဲ ဝမ်းသာပီတိဖြစ်ရ ပါသည်။ ကျောင်းဆရာ ဆရာမများကို ဓားသွေးကျောက်၊ ဖယောင်းတိုင် စ သဖြင့် တင်စားကြသည့်အတိုင်း ဆရာ ဆရာမများသည် အနာဂတ်အတွက် ကလေးများကို အသိပညာ အတတ်ပညာများ သင်ကြားပေးရင်း မိမိတို့ဘဝ မှာ ချို့တဲ့လှပါသည်။

မိမိကိုယ်တိုင် ချို့တဲ့လှပါသည်ဟု ထင်မှတ်ထားမှုသည် လုပ်သက် အနှစ် နှစ်ဆယ်ကျော်ရှိ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးကို မျက်ဝါးထင်ထင်တွေ့ရလေမှ စာဖွဲ့ဆရာမဟုတ်မှန်း သိလာရလေသည်။ ထိုဆရာကြီးကို ဘယ်အချိန်ကြည့် ကြည့် ကျောင်းဝတ်စုံနှင့်ပင်၊ မော်တော်နှင့် ရန်ကုန်သွားလျှင်ပင် တစ်ခါတစ်ရံ အဖြူအစိမ်းနှင့် တွေ့ရသည်။ သို့သော် ဆရာကြီးတွင် ကျောင်း ဝတ်စုံ ထိုတစ်စုံသာ ရှိသည်ကိုတော့ တော်တော်လေးကြာမှ အမှတ်မထင်

သိရှိခဲ့ရလေသည်။

ညနေကျောင်းဆင်းအပြီး အိမ်မှာနားနေခိုက် ရွာထိပ်တွင် မော်တော်ဆိုက် သံကြားလို့မှ မကြာ ဆရာမအတွက် ရန်ကုန်မှ စာပါတယ် ဆိုကာ ကလေး တစ်ယောက် စာလာပေးစဉ် ရင်ထဲထိတ်ခနဲ ဖြစ်မိသည်။ ကျမ၏မေမေ သွေးတိုးနေသည်။ သွေးပေါင်ချိန် တော်တော်နှင့် မကျသဖြင့် ခေတ္တပြန်လာ ခဲ့ဖို့မှာခြင်းဖြစ်သည်။ သွေးတိုးရောဂါသည် ကြောက်စရာ ကောင်းသည်။ အန္တရာယ်လည်းရှိသဖြင့် ကျမ စိတ်ပူမိသည်။

အတူနေဆရာမက ရေချိုး သနပ်ခါးလိမ်းသည်ကို မစောင့်တော့ဘဲ ဆရာကြီးထံခွင့်တိုင်ရန် ထွက်လာခဲ့သည်။ ကျမ အကျိုးအကြောင်းပြော နေသည်ကို နားထောင်ပြီး ဆရာကြီးသည် ထိုင်မလိုထမလိုလုပ်ကာ စာအုပ် ကို သဲသဲမဲမဲဖတ်နေလေသည်။ ကျမစိတ်တိုမိချေပြီ။ ဆရာကြီးကတော် မမ မြင့်ကို အရိပ်အယောင်မျှပင် မတွေ့။

"ဒီလိုမှန်းသိ တလေးတစား ခွင့်လာမတိုင်ပါဘူး၊ မနက်စောစော မော်တော်နဲ့လိုက်သွားပြီး တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ မှာခဲ့ပါတယ်" ဟု တွေး ရင်း ထပြန်ရင် ကောင်းမလား တွေးမိသည်။ ဆရာကြီးကို လှမ်းကြည့်မိ သည့်အခါ ဆရာကြီးသည် စာအုပ်ကို စိတ်ဝင်တစား ဖတ်နေခြင်း မဟုတ် သည်ကို အကဲခတ်မိလေသည်။ ဆရာကြီး၏ ညိုသောမျက်နှာသည် နီ ရောင်ပြေးနေပြီး နဖူးတွင်ချွေးများပင် စို့နေသည်ကို တွေ့ရပြန်သည်။

ကျမက ဆရာကြီးအမျိုးသမီးကို မေးရာ ရွာထဲသွားသည်ဟု ဆိုသည်။ ကျ မဇေဇေဝါ ဖြင့်ဝေခွဲရဖြစ်နေစဉ် ဆရာကြီးသည် ထိုင်နေရာမှ ညောင်းလာ သည်ထင့်။ အမှတ်တမဲ့ လှုပ်ရှားလိုက်ရာ ကျမစိတ်ထဲ စိတ်ထိခိုက်ရမိ ပါ တော့သည်။ အိမ်နေရင်းဝတ်ထားသည့် ကျောင်းစိမ်းပုဆိုးလေးသည် ရိပြ လို့နေပါလား၊ ကျမသည် ယခုမှချက်ချင်း ထပြန်လို့လည်း မဖြစ်တော့ပေ။

"ဟာ ဆရာကြီးအိမ်က အချိန်အခါမဟုတ် စပယ်တွေပွင့်လို့ပါလား၊ ကျမကစံပယ်ပန်း သိပ်ကြိုက်" ဟု ပြောပြောဆိုဆို အပေါက်ဝထွက်၍ စံပယ်ပင်ရှေ့ အကြာကြီးရပ်ကာ အိမ်ကိုကျောခိုင်း နေလိုက်ပါသည်။

တစ်အောင့်နေ ဆရာကြီးထွက်လာတာ မြင်ရသည့်အခါ ကျမပိုလို့ပင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရပါသည်။ ကျောင်းတက်လျှင်ဝတ်သည့် ကျောင်းစိမ်း လုံချည်လေး လဲဝတ်ကာ ကျမအား ဖော်ရွေစွာ ဖြင့် စကားတွေဖောင်ဖွဲ့လျက် ကျမမိခင် ကျန်းမာရေးကို မေးမြန်းလေသည်။

ကျမမိခင်ကို ဆေးခန်းပြ ဆေးပုံမှန်စားရန်ကိစ္စများ လုပ်ကိုင်ပေးပြီး အခြေအနေကောင်း သည်နှင့် ကျောင်းသို့ပြန်ခဲ့လေသည်။ ဆရာကြီးအတွက် ကျောင်းစိမ်းပုဆိုး တစ်ထည်ကို မဖြစ်မနေ ဝယ်အပြီး ကျမမိခင် မေးမြန်းရာက အင်္ကျီအဖြူတစ်ထည်ကို ဖြည့်ပြီးဝယ်ပေး လိုက်ပါသည်။

ဆရာကြီးကို ကန်တော့ရန် ဆွဲခြင်းထဲ ထည့်ယူလာသည့် ကျောင်းစိမ်း ဝတ်စုံကို ရွာခံဆရာမ မမရီ တွေ့ရှိသွားရာမှ ထိုနေ့ကအဖြစ်ကို ကျမ ဇာတ်ကြောင်းပြန်မိလေသည်။

အာဇာနည် ခေါင်းဆောင်ကြီးများ အကြောင်း ကလေးများကို သင်ကြားတိုင်း မျက်ရည်ကျအောင် ပြောတတ်သည့်ကျမသည် ဆရာမတချို့ကို မျက်ရည်ကျစေမိလေသည်။ ခွင့်ရ၍ ကန်တော့သည် ကန်တော့၍ ခွင့်ပေးသည်ဟု အခြားဆရာ ဆရာမများ သံသယမဖြစ်စေချင်ပါ။

မမရီက စောစောကသိရင် ဒီနေ့ မော်တော်နဲ့မြို့ကို မှာလို့ရသည်၊ မနက်ဖြန်မှပဲ မှာရတော့မှာပဲဟု တသသ ပြောနေလေသည်။ ချက်ချင်းကို ပေးချင်နေသည်၊ မမရီမှတစ်ဆင့် သူ၏ဖခင်သိရှိကာ မမရီအဖေက ပုဆိုးတစ်ထည်။ နောက် အခြားသော ဆရာ ဆရာမများ ကန်တော့ကြလေသည်။

ထိုသီတင်းတစ်ပတ် အပြီး ကျောင်းပြန်တက်သည့် တစ်ရက်မှာတော့
မန္တလေးရှပ်အင်္ကျီအဖြူ ကျောင်းစိမ်းပုဆိုး အသစ်တို့ ဝတ်ဆင်လျက်
ကျောင်းရုံးခန်းမှ စာသင်ဆောင်သို့အကူး ကျမစာသင်ခန်းရှေ့ အဖြတ်တွင်
တော့ မျက်နှာရဲလျက် အိုးတိုးအမ်းတမ်း ဖြစ်နေပုံရလေသည်။ ကျမသည်
ဆရာကြီး အနေမခက်စေရန် ထုံးစံအတိုင်း မမြင်ယောင်ဆောင်၍
ကျောခိုင်းလိုက်ပါတော့သည်။

ရက် နိုဝင်ဘာ ၂၀၁၁ခုနှစ်
မောက္ခပညာရေးမဂ္ဂဇင်း မှ
ခိုင်ခိုင်စောလွင်

★ ★ ★